
Kč 12,90 / Sv. 007
Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr. 2,00
BASTEI MOBA
DINO LAND
NÁVRAT DINOSAURŮ
PLEMENO Z BAŽIN
Manfred Weinland
Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 6-94

Jako by na něj zíraly tisíce ukrytých, hladových, miliony let starých očí.

Do pravěké rezervace, kterou nazývali DINOLAND a v níž se po zemi prohánělitvorové z doby křídové. Z doby před sto dvaceti miliony lety.

Bylo to něco nepředstavitelného. Jako by ho kosmická loď přenesla o celé světelné roky dál, kamsi na cizí planetu, jejíž krajina vypadala tak, jak mohla vypadat Země před sto dvaceti miliony lety. Nebo jako by někdo vytvořil umělý park podle vlastní fantazie.

Ne, pomyslel si, a popotáhl dychtivě z cigarety, jak to mohl udělat jen člověk v tomhle zeleném pekle, který se cítil dokonale osamocen. Ne, zopakoval si v duchu, to je prostě nepochopitelné.

Sestoupil z vyvýšené verandy a chtěl se pak vydat značkovanou cestou zalitou světlem, když tu k němu dolehl Sondstrupův hlas.

„Adaptační problémy?“

Otočil se a prohlédl si muže, který byl vědeckým vedoucím této oblasti v rámci DINOLANDU. Sondstrup se podle toho, co věděl, nezdržoval v tomto táboře trvale, ale pouze ve výjimečných případech. Tábor byl postaven před dvěma a půl měsíci, necelých šestadvacet měsíců po prvním časovém skoku. Stál na okraji pásma.

Tehdy na okraji. Zatím se už v důsledku dalších časových skoků hranice posunula, takže k dosažení této základny bylo potřeba urazit značný kus cesty. Nejlepší to bylo helikoptérou, ale k okraji pouště už byla mezitím vybudována docela slušná silnice.

„Ne,“ zalhal, odhodil nedopalek cigarety na zem a zašlápl ho.

„Vaši kolegové se s příjezdem poněkud opozdí,“ pokračoval Sondstrup. „Může to trvat ještě jeden dva měsíce. To se nedalo předpokládat, je mi líto. Ale chceme jen ty nejlepší, takže nebudeme moci prominout ani to nejmenší zdržení. Vy, doufám, také…“

Pokrčil rameny. „To je mi jedno. Můj plat běží od podepsání smlouvy. Pokud si mám vydělávat čekáním, klidně budu.“

„Aby vás život v táboře zbytečně brzy neomrzel, budete mít víkendy volné. Můžete se odtud nechat odvézt helikoptérou a zase sem pak přiletět. Všechno jsem už s generálem dohodl.“

„Jste náramný zaměstnavatel,“ pochválil ho a doufal, že teď už zůstane o samotě.

Sondstrup se před ním zastavil a zdálo se, že chce zjistit, jak si má tu lichotku vysvětlit.

„Nechám vás teď zase o samotě," řekl nečekaně jemným hlasem. „Když dostanete chuť na společnost, nebo si s někým promluvit, budete si jistě vědět rady." Otočil se a zamířil zpět do stanice. Odkudsi z noci za plotem sem vítr zavál řev dinosaura, kterého zrovna trhal některý z chytřejších nebo větších dravců.

Darwinův zákon, pomyslel si muž na stezce a pomalu kráčel dál, až se dostal k plotu tak blízko, jak to bylo v prostoru tábora dovoleno. Odtud se mohl dívat do stínohry lesa, tonoucího v mdlém světle hvězd, a zaslechl i jemný bzukot smrtícího proudu, který procházel ochrannou drátěnou stěnou.

Před sto dvaceti miliony lety ještě nebyli ptáci v našem slova smyslu, s výjimkou legendárního Archeopteryxe, který v sobě spojoval obojí: znaky ptáka i plaza.

Ale existovali létající dinosauři, kteří se většinou vyskytovali ve skupinách. Aby byl tábor zajištěn i proti útokům ze vzduchu, byla k plotu přitažena i jakási plachta, v níž se podle potřeby daly otevřít koridory pro startující nebo přistávající helikoptéry.

Muž u plotu pomyslel na velkou vodu, která se teprve před třemi dny objevila z minulosti asi dvě tři míle od tábora a které vděčil za to, že je teď zde.

Proto ho tady zaměstnali.

Roztomilý úkol. Kdo z jeho kolegů kdy dostal možnost bádat rovnou na živém objektu. Pro DINOLAND – to bylo jasné – nebylo třeba se ucházet, byl prostě najat.

Teprve od dob časových skoků bylo možné zkoumat srdce, plíce, ledviny nebo játra dinosaurů, ve vzácných případech se dokonce i dotknout toho, co dříve, za dob nálezů pouhých koster, zůstávalo čirou spekulací. Teprve teď se tedy vědělo, jak komplikovaná byla látková výměna těchhle obrů a trpaslíků – vyskytovali se totiž ve všech velikostech.

Ačkoliv byl jinak velice střízlivý typ, zde u plotu se muž docela zasnil.

Vůně noci, šumění korun stromů a dokonce i pomalu doznívající řev smrtelného zápasu se neminuly účinkem.

Zmocňovalo se ho i napětí. Oklamal Sondstrupa i v tomto směru: čekání neměl nikdy rád.

Možná to byla náhoda, možná se to stalo nějakým vnějším vlivem. Později by to už nedokázal říci, i kdyby se ho někdo zeptal, což se

ovšem nestalo. Jeden z generátorů, nebo přinejmenším lampa, která osvětlovala tuto část tábora, bez jakéhokoliv varování najednou zhasla. Na paleontologa dolehla tma.

Současně se mu zdálo, že se k němu přibližuje jakýsi zvuk, který zpočátku považoval za bzučení elektrického plotu. Namísto aby propadl panice, prostě se otočil a zamířil směrem ke stanici, která byla stále ještě osvětlená.

Když bzučení na chvíli ustalo, zasáhla ho do šíje prudká palčivá bolest. Nejprve se zarazil a pak se reflexním pohybem ohnal dlaní po zátylku. Zasáhl do prázdna. Zato se opět ozval onen podivný zvuk. Tentokrát se vzdaloval do tmy.

Bolest už zase pominula, zůstalo jen svědění.

Ale znamenalo to začátek příšerné změny, která se s tímto mužem od této chvíle nezadržitelně děla.

Neměl být posledním – ale jistě byl prvním.

Alespoň zatím.

O tři sta třiatřicet hodin později.

Všude ležela mlha. Ne anglická. Allan Hunter se usmál už jen při pomyšlení na svou vlast, která byla nejen tisíce mil vzdálená, ale přímo jako by ležela na jiné planetě. Ne ne, tohle byla nesmírně horká, vlhká, těžká mlha, kterou bylo takřka možné krájet. Docela by mohla někoho i zadusit, jen kdyby se člověk odvážil se do ní vydat. Vzdorovala síle, která teď vířila pískem, ale jinak vypadala hladina temná a podivně cizí.

Pravěká mlha, pomyslel si Hunter. A byla to pravda, protože všechno, co se od prvního časového skoku v přítomnosti objevilo, zasluhovalo onen přídomek.

Časový skok – nebyla to zemětřesení, ale otřesy času, které nevytvářely zející trhliny ve vychladlé slupce planety, ale souvisely s úkazem, který ještě ani dnes – téměř dva roky po prvním časovém skoku – nebyl pořád dokonale vysvětlen.

Přesto ovšem byly zaznamenány úspěchy – jak nyní přiznal Hunter, jehož oborem bylo něco docela jiného. Tým profesora Schneidera

teď dokonce pokročil tak daleko, že dokázal vypočítat „epicentra“ očekávaných dalších časových skoků s dosti velkou pravděpodobností.

Hunter se v myšlenkách vrátil k pravěké vodní ploše, která způsobila onu mlhu, a také to, proč byl zde.

Z čistě pragmatického hlediska byly ty chuchvalce mlhy způsobeny docela prostou skutečností – že totiž tady bylo alespoň přes den podstatně větší horko, než tam, odkud se sem rezervoár dostal. Pouštní oblast vodu doslova vysávala a bylo pouze otázkou času, než tak obrovská plocha dočista vyschne. Už první měření to potvrdila a bylo to logické, protože pramen, který jezero zásoboval, se do přítomnosti nedostal.

„To je šílené,“ řekla Naďa. „Vraťme se do tábora. Transport musí dorazit každou chvíli. Sondstrup je sice prima člověk, ale jsou to přece jen naši drobečci. Chci být u toho, až se poprvé setkají se svým prozatímním novým domovem.“ Zvedla krátce nosík, zavětřila a dodala: „Doufám, že se ta mlha co nevidět ztratí. Moc přívětivě to tu nevypadá…“

Allan Hunter se otočil k ní a řekl rozhodným tónem. „Nikdo nás sem taky nezval – kromě Sondstrupa ovšem. Dokonce bych řekl, že se tady potulujeme docela nezvaně. Protože nikdo se přece za tohle“ – udělal rukou rozmáchlé gesto – „nemůže prohlásit odpovědný. Jenže to už jsme věděli předtím nebo jsme to alespoň měli vědět. Myslíš snad, že bychom měli dát zpátečku?“

Vojáci, kteří stáli poblíž ozbrojeni samopaly, nemohli z debat, které mezi sebou docela otevřeně vedli Naďa a Allan, vyvozovat, že se mezi nimi odehrává něco čistě soukromého. Nikdo si toho dosud nevšiml a tak to chtěli zachovat i do budoucna.

„Zpátečku?“ Na Nadině tváři se objevil výraz, který Sondstrup zachytil už v jeho plné síle. Byla to směs úžasu, rostoucího vzteku a umíněnosti dítěte, které cítí, že ho někdo omezuje v jeho cestě plné objevů. „Jenom dvěma způsoby bys mi mohl zabránit v tom, abych se dostala na kloub záhadě tohohle paradoxního jezera.“

„Zdůvodnit,“ řekl Hunter s mírnou ironií a dodal: „To by mě tedy zajímalo.“

„Co?“

„No přece ty dvě možnosti. Rád bych je slyšel.“

Naďa k němu přistoupila o krok a – podivná věc – zdálo se, jako

by se přitom zmenšila. Svou schopností přesvědčovat, svými znalostmi a fascinujícím kouzlem osobnosti se jí dařilo v rozhovorech vzbuzovat docela jiný dojem, který byl v dost ostrém kontrastu s tím, jak se navenek jevila. Totiž jako drobounká, jemná Naďa Bancroftová. Navíc když ještě šlo o jejich společný obor – oceánologii a paleobiologii. Ale právě pro tento kontrast se zdála Hunterovi zvlášť půvabná.

„Jak chceš.“ V jejích zelených očích se zablýsklo. „Mohl bys mě například předhodit dinosaurům, to by byla jedna možnost. Nebo -“

„Nebo?“ už z tónu její řeči poznal, že teď teprve přijde ta alternativa, která by ho mohla ohrozit.

„Nebo si mě vzít.“ Klesla hlasem, takže nikdo z vojáků nerozuměl, jaké závažné okolnosti se tady probírají. Hunter stejně zareagoval tak, jak se dalo čekat. „Stone?“ zvolal na jednoho z uniformovaných, který byl se svou výzbrojí a v maskáčích zvlášť nasupeným a odhodlaným exemplářem vojáka. Podle označení na výložkách to byl poručík.

„Ano, pane?“ ozvala se strohá odpověď.

„Můžeme jet zpátky. Viděli jsme, co se dalo.“

A to ani moc nelhal, protože vinou všudypřítomné mlhy z vlastního cíle svého výletu z vojenské základny uprostřed DINOLANDU, která byla chráněna nejmodernější technikou, toho moc neviděli.

To opět potvrdilo jejich vlastní názor přednesený před vědeckou radou, že k vyřešení záhady budou muset nejen k jezeru, ale ponořit se do něj.

„Zbabělče!“ ucedila Naďa, ale ani nepomyslela na to, udělat víc, než jen apelovat na jeho „čest muže“.

Raději zbabělým starým mládencem, než ženatým hrdinou – znělo Hunterovo heslo. O manželském životě měl poněkud ponuré představy, což souviselo s tím, že se jeho rodiče rozvedli v době, kdy je potřeboval nejvíc. Na začátku puberty. Jak jeho matka, tak jeho otec pak uzavřeli nová manželství – a teď už byli opět rozvedení.

Bylo snad přesvědčivějších důkazů, že „štěstí“ a „manželství“ prostě nejdou dohromady a že se navzájem ničí jako hmota a antihmota?

Zamířili k opancéřovaným džípům, jejichž konstrukce byla prý navržena podle všech dosavadních poznatků o pralese a jeho obyvatelích. Tato vozidla prý byla schopna odolávat útoku Deinonychů tak dlouho, než přiletěla helikoptéra nebo než dorazila jiná pomoc.

Tak to alespoň tvrdili chytří konstruktéři ve svých kancelářích.

Doposud to ovšem nikdo nevyzkoušel.

Oba džípy stály na malé mýtině, která nevznikla přirozeně, ale byla rovněž zplanýrována průzkumnou skupinou.

Mnohým paleontologům v táboře šedivěly vlasy z toho, jak bezohledně se v DINOLANDU ničily druhy rostlin, které v době křídové vymřely. Vojáci pod vedením generála Poundera se ovšem nedali odradit od své pragmatické metody.

Jezero se objevilo před dvěma týdny a vyvolalo značný rozruch. Nejen kvůli svým rozměrům a kvůli prognózám seismologů, že by se do přítomnosti mohly přenést ještě další masy vod, ale především díky velmi rychle provedené analýze vody.

Jezero bylo totiž naplněno slanou vodou, což nikdo nečekal. A od té chvíle se uvažovalo, zda je to skutečné jezero, nebo kus moře – možná část laguny, která byla oddělena časovým skokem. Úlohou Allana Huntera a Nadi Bancroftové bylo mimo jiné zjistit i právě to.

Pro ně to ovšem bylo – alespoň od chvíle, kdy se ocitli na břehu pravěkého jezera – záminkou pro ospravedlnění jejich objevitelské touhy, která se v nich najednou se vší silou probudila. Jestli chce vláda dostat potvrzení, že je to slaná voda, má ho mít.

Vlastní hnací silou celého jejich snažení ovšem byla možnost jen tak mimochodem si prohlédnout i okolí, které sice bylo popsáno ve všech knihách o pravěku Země, ale lidé ho ještě nikdy nespatřili. Proto byli od prvního dne po svém příjezdu leckterému vojákovi podezřelí. Což ovšem bylo zase více než podezřelé jim dvěma…

„Pospěšte si!“ zvolal Stone. Každé jeho slovo vypadalo, jako by ho musel násilím přežvýkat. „Právě jsem dostal hlášení, že se chystá bouře!“ Zaťukal ukazovákem na sluchátka, která kablíkem ústila do jeho náprsní kapsy. Pod límcem měl mikrofon. Obojí patřilo k standardnímu vybavení všech vojáků v DINOLANDU. Vysílačky měly totiž tu nevýhodu, že blokovaly prsty jedné ruky pro zacházení s životně důležitou velkorážní zbraní.

„Bouře,“ opakovala Naďa a zavrtěla hlavou, hned ovšem vstoupila otevřenou mezerou na přední sedadlo pancéřového vozu, jímž sem přijeli. V druhém se usadilo na půl tuctu vojáků pod Stoneovým vedením, zatímco k oceánologům přistoupili pouze dva vojáci, z toho jeden řidič.

To jsou jen marné strachy, pomyslel si Hunter, který se vsoukal do vozu za Naďou a opřel se o tvrdé opěradlo. Dveře se pak na zmáčk-

nutí tlačítka tiše zavřely. Chvíli byl v pokušení položit Nadě paži kolem ramen, ale včas si vzpomněl na jejich dohodu a nechal toho.

To se jim s tou bouří jen něco zdá, pomyslel si ještě jednou a podíval se přes deseticentimetrovou tabulku z olověného skla ve stropě vozu. Nedůvěřoval předpovědím meteorologů, protože počasí v téhle bývalé pouštní oblasti bylo od té doby, co se objevil DINOLAND se svou „staromódní“ biosférou, značně nevyzpytatelné. DINOLAND už dnes znamenal oblast téměř dvou tisíc čtverečních mil. Pohltil (i když to nebyl přísně vědecký výraz) i Las Vegas, celé město, v němž i přes evakuační opatření zůstalo několik obyvatel, a už nějakou dobu se stále agresivněji rozrůstal. Hunter se dokonce nemohl ubránit čistě emocionálnímu výrazu pro ono rozrůstání – totiž hladověji. Celý komplex, který sem „prorostl“ z minulosti, jako by stavěl na hlavu všechny fyzikální zákonitosti. Ne sice ve všem, ale v mnohém. Především v detailech, v nichž byl ovšem právě ten háček.

Při každém časovém skoku se objevila naprosto jasná místa řezu mezi tím, co se sem dostalo a co zůstalo prozatím v minulosti. V některých případech to dokonce šlo tak daleko, že živí dinosauři, kteří při přechodu stáli v nepříznivé poloze, byli v polovině rozděleni naprosto čistým řezem.

Při zdánlivých bouřích se objevoval efekt, který s tím neměl pranic společného. Stávalo se, že na poměrně malém prostoru se počasí během několika minut rázem změnilo, jako by se s přeneseným kusem země vyměnila i atmosféra – mezitím se už ovšem zjistilo, že tomu tak není.

Souviselo to prostě s přenesenou biosférou, která se zde setkala s naprosto jinou a tím vznikalo špatné počasí. Tam, kde dříve pršelo jednou do roka, dnes přicházely tropické deště, doprovázené hromy a blesky, proti nimž byly běžné bouřky jen tichým ševelením.

Oba vojáci vpředu se bavili polohlasně a – jak se Hunterovi zdálo – takřka spiklenecky. Netajili se svým míněním o civilistech, které museli chránit třeba i s nasazením vlastních životů. Civilisté ovšem o vojácích nesmýšleli jinak.

Ani Allan Hunter nebyl přítelem násilných řešení. Ale občas – a o tom se už ve svých téměř pětatřiceti letech přesvědčil – prostě nebylo zbytí. A to pak bylo dobře, že jsou lidé, kteří dělají tuhle nezávidění-hodnou práci. Nikdy žádným vojákem neopovrhoval. Bylo to podobné jako s řezníky: tu a tam si Hunter pochutnal na kousku masa, ale to

ještě neznamenalo, že by sám byl schopen zabíjet, vyvrhovat a odkosťovat zvířata. A také to neznamenalo, že by mezi jeho přáteli byli řezníci.

„Myslíš, že nám hrozí přímé nebezpečí?“ zeptala se Naďa.

Udělala to, pravděpodobně nevědomky, stejně tiše a spiklenecky jako oba vojáci.

„Ne,“ řekl Hunter a přál si, aby měl pravdu.

Do tábora to bylo přesně 2,6 míle, to zjistili během jízdy sem díky celkem přesným tachometrům. Normálně by to byla záležitost několika minut. Jenže tady, uprostřed stromů, které vlastně ani stromy v pravém slova smyslu nebyly, a křovin, z nichž tu a tam mohla vykouknout dravá tlama, to bylo trochu jinak.

Bylo zde možné potkat dinosaury větší než člověk, rychlé jako leopard a krvelačné jako Tyrannosaurus. Ti se pak vrhali na výpravy, které se k nim přiblížily.

Ne, rozhodně teď zalhal, přiznal si Hunter. Tady venku byli v nebezpečí každou chvíli a bylo docela jedno, jestli šli pěšky nebo jeli ve zdánlivě bezpečném opancéřovaném džípu.

Zvlášť za mlhy…

Bezprostředně před nimi náhle sjel k zemi blesk – a to tak prudce, že se džíp až vzepjal jako vyplašený kůň.

A bylo zle.

Dokonce dvojnásob zle.

Protože před nimi jel na dohled druhý džíp. Jenže tam teď zel kráter, z něhož se ještě kouřilo. Zemina na jeho okraji byla navršena jako po výbuchu bomby.

Krkolomný manévr zabránil tomu, aby džíp s Naďou a Hunterem spadl do jámy. Místo toho ovšem narazili do stromu, který však nebyl stromem, nýbrž obrovitou plavuní. Hučení všech čtyř protáčejících se kol bylo slyšet až dovnitř kabiny. Ani silný náhon všech čtyř kol ovšem nezabránil tomu, že profil pneumatik, které se dostaly z provizorní cesty, už v rozbředlé půdě pralesa nezabíral. Kola se jen protáčela a ještě více se bořila do měkké hlíny.

Džíp jako by se dolů snášel nesen nákladním výtahem – až nakonec dosedl na spodek šasi a dál už se nebořil.

„Do prčic!“ zaklel řidič trochu nevojensky, ale docela pochopitelně.

„Do prčic s dinosaury,“ upřesnil jeho kolega.

„Co je?“ zvolala Naďa. Snažila se nedat na sobě znát rostoucí paniku, ale nedařilo se jí to. „To jsme už dojeli?“

Odpověď na čistě řečnickou otázku nepřišla. Řidič neustával v pokusech stálým přidáváním plynu a mačkáním spojky přece jen dosáhnout nějakého výsledku. A jeho spolujezdec se koncentroval na navázání kontaktu s druhým džípem.

Nic z toho se nedařilo, pokud se dalo usuzovat z chování obou Stoneových vojáků.

„Musíme se podívat po ostatních. Mohlo by –“ Allan Hunter se zarazil uprostřed věty.

Stalo se cosi podivného. Vzduchem se najednou ozval vysoký, jasný, téměř kvičivý zvuk. Připomínal mu sonarové zaměřovače jeho zvláštních svěřenců, kteří snad už dorazili v pořádku do tábora – i když se možná jejich návrat poněkud opozdil.

Později zjistil, že se stále ještě nenaučil správně odhadovat své okolí.

„Támhle!“ řidičova ruka prudce vyrazila směrem, kde se hustá mlha válela zvlášť přízračně.

„Co je?“ zeptal se napjatě Hunter.

„Tam bylo něco…“

„Co tam bylo?“

„Zahlédl jsem tam pohyb.“

„Možná ten druhý džíp. Zjistili, že nejedeme za nimi a otočili se…“

Voják zavrtěl hlavou. „Bylo to příliš veliké,“ řekl.

„To mohl být klam. Mlha dost zkresluje.“

„Vyrozumím základnu,“ řekl druhý ze Stoneových mužů.

„K čemu to?“ zeptal se Hunter.

„Musí nám někoho poslat. Stone se vysílačkou nehlásí. Může to nějak souviset s tím bleskem. Ale vždyť už si dávno musel všimnout, že jsme zůstali vzadu! Proč se nejedou podívat?“

Bubnování se na střechu džípu spustilo tak neočekávaně, že přehlušilo dokonce i hvízdání a v první chvíli sebou všichni trhli. Ale to pouze zabubnoval déšť tak prudce, jako by chtěl zbavit vzduch mlžného závoje. Hunter si přál, aby se to stalo. Současně si ovšem uvědomil, že dlouhý a prudký déšť jejich problémy ještě prohloubí. Dávno už pochopil, co straší v hlavách těchhle dvou vojáků odříznutých od zbytku skupiny.

„To snad nemyslíte vážně," vyjel Hunter na spolujezdce. „Copak tady chcete čekat, dokud nepřijde pomoc?"

„Máš nějaký lepší návrh, člověče?" voják podvědomě sklouzl do důvěrného tónu, který nejlépe dokazoval, jak vážná byla jejich situace.

Druhý voják smířlivě dodal. „Především teď musíme zachovat klid!" Obrátil se na svého kolegu. „Zkus to Darryle. Musí nás odtud dostat!"

V té chvíli Allan Hunter pochopil, že ne ti dva vojáci, ale on a Naďa špatně odhadli situaci. Stoneovi lidé tady nebyli poprvé a dalo se předpokládat, že rizika dokážou posoudit lépe než dva oceánologové, kteří sem přiletěli nalákáni tučným honorářem a teď uvízli v jámě plné bahna v krajině pocházející z doby před více než sto miliony lety.

„Co – je to?" zeptala se Naďa.

Všichni se zaposlouchali. Bouře, která se prudce spustila, byla natolik hlučná, že si nikdo nebyl jist, zda to byly skutečně výstřely a výkřiky – lidské výkřiky! – které k nim dolehly a které opět po minutě dvou ustaly.

Obrovský kus lesa, který sahal až těsně k jezeru, které se nově objevilo, byl pokryt bujnou vegetací. Listnaté stromy tehdy ještě neexistovaly. Pouze borovice, kapradiny, koniféry a zykadophyty. Kymácely se v mohutných poryvech větru, který skutečné během několika minut rozfoukal mlhu a odehnal ji od jezera.

Právě borovice se vyznačovaly obrovským vzrůstem, který byl téměř stejný jako u jehličnanů v současnosti. Jedna z oněch obřích rostlin se tyčila před džípem a jen kovová konstrukce kolem vozu zabránila poškození motoru.

Déšť ustal stejně prudce, jako začal. Vzdálené dunění hromu prozrazovalo, že bouře se vzdaluje neuvěřitelnou rychlostí.

„Viditelnost se zlepšila," ohlásila se opět Naďa, která se chovala nápadně tiše. „Musíme se podívat po ostatních."

„Ne!" trval na svém voják s vysílačkou. Opravil frekvenci a začal odříkávat hlášení. Tábor se ohlásil po několikerém pokusu a bylo jasné, že tam odhadují situaci stejně jako oba vojáci. I tamější radista se pokoušel navázat spojení se Stoneovým džípem – ale marně.

Nato dostali pokyn, aby se z místa nehnuli ani o metr. Naprosto nehlučným signálem se zapnul radiolokátor umístěný v každém průzkumném vozidle. V té chvíli se na mapě v kontrolním sále objevil signál – na samém okraji dosud zmapované oblasti.

„Fajn," ozvala se okamžitá odpověď. „Máme vás. Vypněte reflektory. Hovor omezte na nejnutnější minimum…" Vychrlil celou řadu dalších pokynů.

Tu zmínku o reflektorech si mohl i beztak odpustit. Už dávno se tak stalo. A to o mluvení…

„Vážně si myslíte, že bychom mohli vzbudit nějaké nebezpečí, kdybychom se spolu bavili?" zeptala se Naďa. Na otázku si vlastně odpověděla sama, protože šeptala.

Jeden z vojáků jim dozadu podal láhev s vodou. Hunter se napil. Naďa odmítla. Neměla žízeň. Jen hlad, ale to se neodvažovala říci, protože by ji určité upozornili, že není sama, kdo cítí v žaludku prázdno. Venku, za zdánlivě bezpečnou skořápkou džípu, se to hemžilo různými tvory, kteří zřejmě nemysleli na nic jiného, než jen na utišení svého hladu…

„Už není slyšet vůbec nic," řekl Hunter.

Naďa unaveně přikývla.

Vojáci si vyměnili pohledy.

Vůz se zatřásl, když kolem v těsné blízkosti proběhl gigantický Herbivore. Podle siluety, která se rýsovala v přítmí větví stromů, to byl Diplodocus, který byl se svým dlouhým krkem přímo stvořen k okousávání vysokých jedlí. Jeho deset tun živé váhy bylo cítit i v pérování džípu, ovšem jako výlučný vegetarián by mohl být osádce džípu nebezpečný jen omylem, nebo náhodou, nebo kdyby byl v panice.

Nic z toho se ovšem nestalo. Gigant, jehož mohutné tělo spočívalo na čtyřech válcovitých nohou, produsal rozvážně kolem nich. Při malé výšce jehličnanů nebylo vůbec zapotřebí, aby se postavil na zadní nohy. Brzy se jim docela ztratil z dohledu.

„Při tomhle počasí a v tak hustě zarostlé oblasti není na použití helikoptéry ani pomyšlení," řekl voják u volantu. „Pošlou další džípy."

„Co se mohlo stát poručíku Stoneovi?" zeptala se bledá Naďa.

Voják krátce sevřel rty a pokrčil rameny.

„Jak se jmenujete?" zeptala se Naďa. Najednou ucítila potřebu znát jména těch, kteří s ní sdíleli stejný osud.

„Porter. Vojín Charles Porter," řekl muž a sám tak dokázal, že nemluví pravdu. Vojíni totiž neměli šanci dostat se do speciální jednotky generála Poundera v DINOLANDU.

„A vy?" zeptala se Naďa muže vedle.

„Parker Gatsby," odvětil voják, který dále udržoval spojení s tábo-

rem.

„Já se jmenuji Naďa a tohle je Allan.“

Její snaze by se mohl leckdo vysmát, ale nikoho to ani nenapadlo. Nejméně ze všech Allana Huntera, který se během dlouhého čekání čerta staral o vlastní zásady a opatrně stiskl Nadinu ruku.

Když k nim konečně dorazila záchranná četa, aby je vyprostila z jámy, bylo už z pouhých tváří příchozích vidět, že se něco stalo.

„Co se děje?“ obrátil se Hunter k Porterovi, který se tiše bavil s jedním z mužů a přitom překvapeně ucouvl.

Porter doslova vystřelil k připravenému záchrannému džípu a nestaral se už o vlastní vůz, který teď vytahovali lanem z jámy. Hunterovi neodpověděl.

O několik minut později, při návratu, spatřil, co se stalo. Současně si uvědomil, že on, kterému se podařilo vyhnout jakémukoliv nasazení během války, v životě neviděl větší hrůzu.

Přesto zvolal: „Stůjte! Hned zastavte!“ a skutečně dosáhl toho, že vozidlo zastavilo asi sto metrů od místa, kde se jim stala nehoda.

Naďa měla chuť ho za to ukamenovat…

Ležela na saténově lesklém přehozu přes postel a dívala se na něj skelným pohledem. Nikdo by nevěřil, že byla za živa plná temperamentu a erotické finesy.

Krásná byla ovšem i teď. Chladná a krásná jako porcelánová panenka a v podstatě působila na Normana Frohna v tomto stavu uspokojivějším dojmem než dříve. Poznal ji v jednom z oněch kasin v Bullhead City, která po zmizení Las Vegas vyrostla poblíž kalifornské hranice jako houby po dešti.

Byla ochotná, ale ne levná. A zpříjemňovala mu volný víkend, aniž tušila, že Frohn nikdy neměl v úmyslu akceptovat její horentní honorář.

Oněch 500 dolarů, zaplacených předem, teď beze spěchu vytáhl z Juliiny příruční kabelky a nacpal si je do kapes svých kalhot, které si až pak pořádně dopnul…

Zatímco se oblékal, tu a tam se podíval na mrtvou ženu, která ho

už jen kvůli faktu smrti fascinovala. Poté, co její pohyby pod plyšovým polštářem zeslábly, až docela ustaly, naaranžoval její tělo tak, aby odpovídalo představě, kterou s sebou nosil od mládí.

Odjakživa byl na blondýnky, a to, že tahle byla také blondýnka – i když odbarvená – celou věc završilo. Frohn při výběru velmi pečlivě dbal na takovéto detaily. Přesto zatím vytouženého cíle nedosáhl… Co ovšem bylo přesně jeho cílem, to ani jemu samotnému nebylo jasné.

„Cesta je cílem," zamumlal cynicky.

Krátce se zarazil a poškrábal se nehty na tom místě v týle, asi na šířku palce pod límcem, kam ho před dvěma týdny kousla jakási potvora, o které ani dobře nevěděl, co je to zač.

Zpočátku to bylo jako boule velikosti dětské pěstičky, rudě se zanítila a v noci to v ní tak pálilo a dokonce pulsovalo, že Frohn okamžitě zašel za táborovým lékařem. Ten mu dal injekci proti zánětům a přikázal mu, aby přišel, kdyby se to zhoršilo.

Nezhoršilo se to. Otok se dokonce opticky poněkud zmenšil, ale i po dvou týdnech byl patrný.

Když odtáhl ruku, ucítil na prstech cosi lepkavého. Bylo to na omak jako krev, ale mnohem tmavší, modročerné a kupodivu ho to ani v nejmenším neznepokojovalo. Otřel si prsty do kalhot a oblékl si bundu. Svědění v týle přestalo.

Když po chvíli odcházel z bytu, ani si nedal námahu s odstraněním otisků prstů. Choval se tak bezstarostně, jako by skutečně jen absolvoval běžnou návštěvu a teď se vydal na cestu domů.

V podstatě ho uplynulý víkend nestál ani cent. Výhry a prohry u hráčského stolu byly zhruba v rovnováze a díky ochotě Jill dokonce ušetřil výdaje za pokoj v hotelu.

Frohn si gratuloval k rozhodnutí stýkat se pouze s prvotřídními prostitutkami. Zaprvé měly vlastní pokoj v diskrétním prostředí a za druhé pracovaly skutečné špičky na vlastní účet, bez pasáka, který by si případně mohl myslet, že jim má dělat i osobního strážce…

Frohn byl ve výtahu sám, když sjížděl do podzemní garáže, kde na jednom z míst pro hosty zaparkoval svůj vůz, pomalovaný po obou bocích kresbami Allosaurů cenících zuby. Bylo dopoledne.

Ještě příliš brzy pro mnohé, kteří zde bydleli a za prací se vydávali většinou po večerech.

Když projel Laughlinem na mezistátní dálnici 95 a pak namířil směrem k Boulder City, svítilo nádherně slunce. Tep i tlak, kdyby mu

je někdo změřil, by vykázaly překvapivě normální hodnoty, svědčící o tom, že Frohn nebyl ani v nejmenším rozčilený. Ani nervózní. Přesněji řečeno podle těchto hodnot by měl už dávno ležet v komatu.

Namísto toho řídil nepřítomně po dálnici svůj Rover – a tu a tam se poškrábal.

Pravé zděšení se Allana Huntera zmocnilo až poté, co vyskočil z vozu a rozběhl se k převrácenému džípu, v němž jeli Stone a jeho lidé.

Plechový plášť o tloušťce dva centimetry, místy i větší, navíc ještě zesílený různými přepážkami a výztužemi, byl rozmačkán a roztrhán jako plechovka od sardinek. Pohled dovnitř odhalil hrůzný fakt – sedadla a veškeré vnitřní vybavení zůstalo takřka nedotčeno. Jako by osádku ven vytáhly čísi prsty.

Velký počet hlídkujících vojáků a na půl tuctu vozů mu snad přece jen poskytly dostatečný pocit bezpečí, který by před čistě racionální úvahou neobstál.

Vždyť i vojáci kolem Stonea byli po zuby ozbrojení…

Naďa zůstala pozadu a Hunter tomu byl rád.

Tím spíše, že se vydal na druhou stranu, ukrytou za vrakem džípu a spatřil roztroušené kusy těl, zbraně a zbytky uniforem, které byly roztroušeny po dalekém okolí na kapradinách nebo na dně močálu, jako při nezdařeném pokusu nějakého psychopata o netradiční výzdobu.

„Zmizte odtud!“ vyjel na Huntera muž, který zřejmě koordinoval zásah vojáků. Hunter ho neznal, což ovšem nic neznamenalo, protože byl v táboře příliš krátkou dobu na to, aby znal více než jen pár lidí.

Zavrtěl hlavou a zeptal se: „Jsou všichni?“

„Mrtví?“ Důstojník byl hned přístupnější. „To nevíme. Nenašli jsme ani jediného v kuse.“

„Má to snad znamenat?“

„To znamená, že jsme našli jen končetiny, nebo přesněji části končetin. Ani jediný trup. Ta bestie je všechny odvlekla!“

„Bestie?“

„Copak vám mám říct i její jméno?“

„Vy to nevíte?“

„Ne.“

Hunter se nadechl. „Ještě nikdy jsem neslyšel o masožravci, který by zabil na tucet supervycvičených mužů, pak je roztrhal a někam si je odvlekl. Já…“

„Bude lepší, když zmlknete a zmizíte odtud. Váš taxík je připraven! Tohle…“

Přerušil ho voják, který na něj zavolal odkudsi z blízkého křoví. Zbytek zanikl ve zvucích, které jednoznačně dokazovaly, že voják v polovině věty začal zvracet.

Velitel skupiny nechal Huntera být a rozběhl se oním směrem. Na jeho povel se k němu přidalo pár dalších ozbrojených mužů.

I Hunter se za nimi vydal, ačkoliv věděl, že není vítaným hostem. „Hroby!“ zaslechl právě důstojníkův povel. Hroby? zeptal se v duchu. Přistoupil blíž. Nikdo mu nezastoupil cestu. Z poněkud tmavší vrstvy hlíny, než jaká byla v okolí – ovšem díky všudypřítomné vlhkosti nebyl ten rozdíl tak velký – se tyčilo cosi, v čem Hunter rozeznal kus ruky teprve, když muži začali opatrně odhrabávat příkrov z jehličí, zeminy a drobných větviček.

Oceánologovi bylo nanic, když se postupně stále více odkrýval pohled na pohřbené tělo. Přesto se nemohl otočit. Hleděl jako přikovaný, jako by intuitivně tušil, že to ještě není vše – že přijde ještě něco mnohem horšího… A přišlo.

Allan Hunter byl člověk obdařený značnou dávkou fantazie. Ale s tím, co se objevilo, ani v náznaku nepočítal. „To je… vejce…“ pronesl kdosi přiškrceně.

Další komentáře byly zbytečné. Zdálo se, že veliteli se vymkla kontrola z rukou. Jeho rozkazy skutečně na chvíli zanikly v chaosu, zmatku a čirém zděšení. Vojáci zvláštní jednotky nebyli nijak jemnocitní. Ovšem pohled na popelavě šedý kropenatý oválný předmět velikosti pštrosího vejce, vyčnívající z otevřené břišní dutiny jejich kamaráda, je přesto všechny vyvedl z míry.

Příkaz hledat další pohřešované pro ně byl úkolem, který patrně nebyl podle jejich gusta. Hunterovi připadalo, že kdyby měli na vybranou, raději by se postavili s plně nabitým samopalem zdivočelému Deinonychovi.

Další přidušený výkřik způsobil, že oceánolog se otočil o sto osmdesát stupňů nalevo. Nohy jako by se samy daly do pohybu.

„Stopy!“ zvolal kdosi. A skutečně. Bezprostředně vedle „hrobu“ začínaly po kotník hluboké obtisky tlap nějakého těžkého zvířete, které se pohybovalo po čtyřech a vleklo přitom za sebou ocas. Vzdálenost mezi předními a zadními tlapami měřila asi tři metry. Ocas – pokud to vůbec byl ocas – měřil další metr a půl.

Teď už nebylo nic platné, že Pounder prohlásil v záchvatu černého humoru předtím, než na výjezd vyrazili, tuto oblast za „bezdinosauří zónu“.

Toto byly stopy dinosaura, i když ten, kdo je zanechal, zatím chyběl. Díky bohu, že tady zatím nebyl. Podle stop, které muži kolem Huntera ani Hunter sám zatím ještě nikdy neviděli, se nedalo zjistit, zda se ono stvoření pohybovalo dopředu nebo dozadu. Ovšem i stopy, objevené později, vedly vesměs od onoho „pohřebiště“ jedním směrem – k nově vzniklé vodní ploše!

Postupně bylo objeveno i všech dalších deset mrtvých lidí, pečlivě přikrytých vrstvou jehličí a zeminy. Celkem bylo nakonec jedenáct vajec naloženo společně s mrtvolami a odvezeno do tábora.

Jen jednoho z těch dvanácti nenašli: poručíka Stonea. Na zpáteční cestu, která pak proběhla celkem bez komplikací, se museli vydat bez něj. V táboře už byli vysílačkou o všem vyrozuměni.

Pounder sám přivítal vracející se uniformované vojáky a profesor Sondstrup se ujal Allana Huntera a Nadi Bancroftové. Nebyl sám, když jim potřásal rukama a projevil svou úlevu nad tím, že se alespoň jim nic nestalo.

Doprovázel ho hubený, asi šest stop vysoký muž ve sportovní bundě a pohodlných bavlněných kalhotách. Jediné, co na něm bylo nápadné, byly oči, v nichž jako by tančily tytéž drobounké mihotavé světelné body, které předcházely každému časovému skoku.

„Dovolte, abych vám představil vynikajícího paleontologa,“ řekl Sondstrup a ukázal na svého průvodce. „Rozhodl jsem se, že ho požádám, aby vám pomáhal, i když jeho podivné teorie občas…“

„Už dorazila škola?“ přerušila ho Naďa, na kterou události nedolehly tak, jako na Huntera.

„Škola?“ zeptal se vyzáblý muž.

„Jsou tady.“ Profesor Sondstrup přikývl. „Dokonce rychleji než jachta. Ta jistě nedorazí dříve než zítra. Ale musím se bohužel omluvit. Pounder mi strašně šlape na paty a já ho i docela chápu. Je to otřesné. Pokusím se vypátrat ten druh, který způsobil takový neuvěři-

telný… masakr.“

„Cože?“ zeptal se Hunter drsně. Neviděl, že se dělaly sádrové otisky stop a věc tak zřejmá ho napadla teprve, když Sondstrup s jemným úsměvem odpověděl:

„Vejce. Norman vás bude o všem potřebném informovat.“

„Norman?“ zeptala se Naďa.

Sondstrup ukázal na muže po svém boku. „Norman Frohn. Však vy už si budete rozumět…“

„Co to bylo za školu, o které jste předtím mluvili?“ Frohn se díval za Sondstrupem, jako by se chtěl ujistit, že vědecký vedoucí tábora skutečně zmizel za dveřmi místnosti.

„Delfíní škola,“ odpověděl Hunter. Prohlížel si Frohna bez očividné nedůvěry, ale kdo ho znal, věděl, že se v tom pohledu skrývala u něj nezvyklá zdrženlivost. Ten hubený muž, kterého Sondstrup označil za vynikajícího paleontologa, mu prostě nebyl sympatický.

Občas se to stávalo a on si tím ani nijak nelámal hlavu, ačkoliv si dovedl představit mnohem příjemnější věci než strávit spolu s Frohnem delší čas na palubě jachty. „Přesněji řečeno jsou to ryby z čeledi delfínů. Je jich pět. A takové skupince se v odborném žargonu říká škola.“

„Aha,“ Frohn si velmi dobře všiml poučujícího tónu a zdálo se, že se mu nezamlouvá. „A co se svými žáčky plánujete?“

„Och, to vůbec nejsou mí žáčci, spíš naopak. Zdá se, že toho o delfínech mnoho nevíte, jinak by vám totiž bylo známo, jak značnou míru inteligence…“

„Znám jen ryby na talíři,“ přerušil ho Frohn drsně. „Vidím, že jste zvláštní chlapík…“

„No no no!“ zasáhla Naďa. „Co je zvláštního na tom, když…“

„Nech toho.“ Hunter se usmál. Ačkoliv toto první setkání s Frohnem neprobíhalo nijak příznivě, alespoň mu pomohlo překonat předchozí příšerné scény, které se mu vryly do paměti a rád by je odtud vymazal.

Fotografická paměť, která mu tak často pomáhala ve zkouškovém

období, se teď pro něj stala prokletím.

„Doufám," opustil toto sporné téma, že se teď bude všemi prostředky hledat Stone. Možná se mu podařilo utéci…"

Frohn měl patrně přímo zázračnou schopnost, jak se dělat neoblíbeným. „Pojďte, ukažte mi, kde je uložen flipper."

„Idiot!" ujelo Nadě. Pronesla to sice tiše, ale tak, že to Frohn musel zaslechnout, protože jeho úsměv se ještě více rozšířil.

Kamion, který stál ve stínu budovy, byl nejnovější typ vozu s pohonem všech kol. Jeho mohutný motor odpovídal přísným ekologickým podmínkám, dohodnutým na 3. celosvětové konferenci o životním prostředí, která se konala před šesti měsíci v Rio de Janeiru. Přijaly je všechny průmyslové země s výjimkou Číny. Jak to bude s Číňany dál, nikdo nevěděl. Hráli si na svém písečku, nejen pokud šlo o otázky ekologie.

Tahač nezajímal nijak zvlášť ani Naďu, ani Allana. Vydali se hned k oběma kontejnerům, které byly umístěny na zvláštním podvozku.

Po sklopném žebříku se dostali na rampu a odtud pak kabinkou s průzorem do chodbičky, kterou se dalo projít kolem akvária ležícího za ní.

Chodbička byla z dokonale průhledné skleněné slitiny, odolné proti nesmírnému tlaku vody. Do celkové konstrukce bylo integrováno i kontrolní zařízení, které zajišťovalo optimální klima jak ve vodě, tak ve vrstvě vzduchu nad ní.

„Vsadím se," Frohn divoce zamával před stříbřitě šedivými torpédy elegantně manévrujícími ve vodě, „že jste jim dali i jména."

„Přesně tak." Hunter se nedal vyprovokovat. „Rád bych vám je představil i podle jmen, ale obávám se, že byste si je nezapamatoval, jsou příliš složitá."

Naďa řekla: „To je zvláštní, vůbec se nepřibližují. Jako by se něčeho báli."

„Možná mě," zašpičkoval Frohn. „Nelíbí se jim, že jejich příbuzné považuju za pochoutku a že je jím."

„To je docela možné," přikývl Hunter. „Stejně, jako se asi vám málo líbí, když příbuzní delfínů požírají lidi."

„Berete to příliš osobně," usmál se Frohn, ale jeho oči zůstaly otřesně klidné. Teď už se ovšem nezdálo, že by se v nich třpytily ony drobné světélkující body, kterých si Hunter všiml poprvé.

„Nejlíp bude, když vy dva půjdete a postaráte se o další přípravy k

expedici – možná už taky vědí něco víc o Stoneovi, nebo vůbec," zašeptla Naďa Hunterovi. „Já zůstanu u malých, možná že je tak zmohla ta dlouhá doprava. Nakrmím je a trochu si s nimi promluvím. Však já už je dám do pořádku. Jo?"

„Fajn," řekl Hunter, ačkoliv by nejraději zůstal tady a ne trávil čas s Frohnem. Na druhé straně byl ovšem pozitivně uvažujícím člověkem a nedovedl si tedy představit, že by Frohn byl skrz naskrz špatným člověkem. I on přece musí mít nějakou dobrou vlastnost, kterou je třeba objevit…

Vešli do kasina a posadili se k volnému stolu u okna, odkud měli výhled na oplocení, které dělalo z tábora nedobytnou pevnost takový byl alespoň záměr konstruktérů. Od incidentu v lese s těmi opancéřovanými džípy, které měly být údajně bezpečné proti dinosaurům, měl Hunter poněkud odlišný názor.

„Co myslel Sondstrup tím, že občas máte podivné teorie?" zeptal se.

Frohn se usmál svým ledovým úsměvem. „Nic zvláštního. Copak je nemáte taky – zvlášť vy?"

„Možná." Hunter si objednal kávu, Frohn whisky. „Povězte mi o tom něco," poprosil Hunter.

„Proč?"

„Chtěl bych vás blíže poznat."

„K tomu budete mít brzy příležitost."

„Jenže to už pak kolem nás bude spousta vody a já vám asi ani nebudu moci jen tak snadno dát kopanec, jako třeba teď. Tam byste mohl skončit jako sousto pro nějakého pravěkého netvora… Ale to vám snad nemusím vysvětlovat. To je přece váš obor."

„Jenže váš problém." Frohn se usmál. „Ale zaviníte si ho sám."

Hunter se nedal odbýt. Ani poté, co jim donesli kávu a whisky.

„Takže?"

„Vás to opravdu tolik zajímá?"

„Ano."

„To je zvláštní. Jindy musím lidi nutit, aby mě poslouchali… Ale dobrá." Obrátil do sebe celou skleničku s whisky a hned si objednal další.

Hunter neřekl nic, ale vyhlídka, že bude výzkumnou jachtu sdílet s nesympatickým člověkem Frohnova formátu, který má navíc ještě problémy s alkoholem, nebyla příliš lákavá. Rozhodnutí, že si pro-

mluví se Sondstrupem, začalo nabývat ještě pevnějších obrysů, když se pak paleontolog pustil do svého povídání.

„Řeknu to docela jednoduše…“

„Protože bych tomu jinak nerozuměl,“ přikývl Hunter.

K jeho překvapení však Frohn za vrtěl hlavou. „Každý tomu rozumí, jen s uvěřením je to trochu složitější. Takže proč bych z toho měl dělat vědu? A vy nebudete výjimkou…“

„Jde o dinosaury?“ zeptal se Hunter.

Frohn se u druhé whisky zdržel trochu déle. „Všechno se točí kolem dinosaurů… co?“ Zcela zjevně se k čemusi odhodlával. „Takže poslouchejte: Země je komplikovaný systém – nejen obyčejný kus venku chladný a uvnitř plný horké kávy, ale neuvěřitelné komplexní. Příroda, nebo to, co přírodou nazýváme, není nic jiného než uzavřený systém. Už ji porovnávali s obrovským počítačem, ale to mi připadá příliš technické. A příliš zjednodušené.“

„To není nic nového,“ řekl Hunter netrpělivě. „Co tedy ta vaše teorie, se kterou se nikdo nechce smířit?“

„Zatím jsme tedy za jedno?“ položil Frohn protiotázku, na níž zřejmě záviselo, jak bude pokračovat dál.

Hunter se rozhodl odpovědět kladně.

Frohn reagoval značně rozmrzele. „Až sem se mnou stejně všichni souhlasí. Budu pokračovat: tvrdím, že každá živá bytost – ať už člověk, zvířata nebo rostliny – má v rámci systému určitou funkci – smysl, jehož význam ubohý lidský rozum nedokáže analyzovat…“

„Váš rozum tedy také ne,“ přikývl Hunter.

Frohn sevřel sklenici s whisky tak prudce, že se takřka rozskočila. „Mluvím o přírodě!“ rozhorlil se. „Copak vy si troufáte tvrdit, že chápete přírodu?“

„To jsem nikdy neřekl,“ odpověděl Hunter. Bylo mu už jasné, v čem tkví Frohnův problém: bral sebe i svou myšlenku příliš vážně.

Paleontolog se opět uklidnil. „Jde o to,“ pronesl poněkud tišším hlasem, „že všechny bytosti na světě jsou ve vzájemném vztahu. Všechno má svou úlohu. Dokonce i druhy zvířat, které vymírají dnes a denně, mizí proto, že se jedna část celku – totiž člověk – stále více rozmnožuje. Odcházejí ale ze scény i v současnosti. Cynikové…“

Jako ty, pomyslel si Hunter.

„… by mohli argumentovat, že člověk se nerozmnožuje, ale že si pouze podrobuje Zemi, jak už se píše v bibli… Ale nechme to proza-

tím stranou. Podle mne je naprosto jasné, že tady kolem nás – v DINOLANDU – se děje něco, co se ještě nikdy nestalo za všechny ty miliardy let, které Země potřebovala, aby se vyvinula do dnešního systému. Je to frontální útok na ekosystém, který převrací přirozenou chronologii naruby.“

Hunter přikývl. Teď už chápal, kam Frohn oklikou míří. „Proč prostě neřeknete, že to, co natropil Schneiderův experiment, v sobě skrývá rizika pro současnost? Na tom se přece všichni shodují.“

„Nejen pro současnost.“ Frohn si povzdychl. „Pro budoucnost rovněž. Dokonce možná i pro existenci vesmíru… Tvrdím, že ten kousek minulosti, kterému dnes skoro s láskou říkáme DINOLAND, a každý další kus, který k němu přibude, zpečetí nakonec naši existenci. A to ne v podobě nějakého hladového ještěra, který nás třeba roztrhá a přitom vlastně neudělá nic jiného než my, když sedíme u prostřených stolů – ne, mluvím o paradoxu!“

„O časovém paradoxu?“ zeptal se Hunter teď už s mimořádným zájmem. Protože jestli Frohna znepokojovalo právě toto téma, skutečně nemohl stačit jeho myšlenkovému postupu, v němž sice možná bylo leccos pravdivého, ale který umožňoval i velmi dobrodružné závěry bez jakékoliv možnosti je dokázat. Pokud by existoval oprávněný strach z časového paradoxu, pak už by to, co každý člověk považoval za subjektivní realitu, muselo dávno zaniknout jako pod…

Už dva roky se lidé současnosti pohybovali v čase, který skutečně nebylo možno označit za jejich vlastní. Pohybovali se ve sto dvacet milionů let vzdálené minulosti po lesích, zakopávali o kapradiny nebo o savce velikosti myší, které bylo možné považovat za předchůdce primátů – nebo stříleli po dinosaurech čistě v ‚sebeobraně.‘

Při tom všem se toho muselo zničit už tolik, že by se to dávno muselo projevit v dopadech do současné reality. Ale nedělo se nic, kromě toho, že se do současnosti dostával stále větší kus minulosti. A nepotvrdily se dosud dokonce ani obavy z možného epidemiologického nebezpečí.

Naštěstí!

Před vnitřním zrakem Allana Huntera se objevila vzdálená vize apokalyptických rozměrů. Otřásl se. Frohnův úder pěstí, jímž vyzkoušel stabilitu stolu, ho opět navrátil do střízlivé skutečnosti.

„Vy nic nechápete!“ tvrdil paleontolog. „Mluvíte o tom, ale vůbec nic nechápete…“

Vztekle se postavil a odešel z kasina, aniž by uznal Huntera za hodna pohledu.

To může být ještě veselé, pomyslel si oceánolog. Ale nepromluvím si se Sondstrupem – srazím ho na kolena…

Seržant Sy Kidredge ani v nejmenším nepomyslel na to, že tohle je zdaleka nejnebezpečnější místo na celé planetě.

Kidredge se před třemi měsíci, když byl tábor založen – přihlásil do DINOLANDU dobrovolně – a jak si teď dodatečně přiznával, poněkud zaslepeně. Dobrovolně do pekla. Protože tenhle zelený moloch nebyl ničím jiným. Pokud měli bláznivíi vědci pravdu, vynořoval se kousek po kousku z minulosti země a pohlcoval přitom jen tak mimochodem stále větší kusy přítomnosti.

Kidredge byl jen obyčejný voják a takhle se na věci díval on. Přestože prý existovaly důkazy, nevěřil tomu, že by se minulost objevovala jaksi ‚záměnou' za přítomnost.

Když se Kidredga ptali – ale to bylo jen zřídka – dostali od něj jiné vysvětlení všeho toho dění. Znal lépe než kdo jiný vojáky a věděl tedy, jak se lhalo lidem, ba v tomto případě dokonce celému světu, jen aby probůh nevznikla panika. A ta by propukla, kdyby se otevřeně přiznalo, že Las Vegas bylo navždy zničeno do posledního atomu a ne, že někde existovalo dál.

Jedenáct z jeho kamarádů bylo mrtvých. Snad dvanáct. Zabila je nějaká bestie, která si je zvolila za oběti, zřejmě proto, aby zajistila pokračování svého rodu a o níž neměl nikdo tušení, jak vypadá.

Jedenáct mrtvých kolegů.

Kidredge měl pro strach uděláno. Některým obavám ho dokonce museli naučit, protože mu od přírody nebyly dány. Jenže jistou míru bázně i jako voják potřeboval, aby slepě nevybuchl na sebemenší podnět.

Jednou z největších záhad, kterou onen masakr vyvolal, bylo, proč muži pod vedením poručíka Stonea nestačili použít proti útočníkovi zbraně. Vypadalo to, že dokonce ani jednou nevystřelili.

„Přerušíme hledání dvě hodiny před setměním," ozval se z Kid-

redgových sluchátek Harryhausenův hlas. Velitel se brodil asi deset metrů vpředu, v čele asi třicetičlenné skupiny bahnem, které bylo typické pro celý břeh jezera.

Třicet mužů!

Normálně by velikost té skupiny uklidňovala. V Kidredgovi – a jak se mu zdálo i v několika dalších vojácích – spíše způsobila pravý opak.

Neustále se mu vnucovala otázka, co jsme to vlastně za jednotku?

Pokud ta příšera bez problémů zlikvidovala tucet perfektně vycvičených vojáků s pancéřovým vozem, jak se potom mohlo cítit v bezpečí ani ne trojnásobné množství? A přitom by jeden jediný střelec kulometem zlikvidoval s trochou štěstí dokonce i samotného Tyrannosaura Rex.

„Zatraceně!“ zaklel Kidredge.

„Kdo to byl?“ zareagoval hned Harryhausen.

Kidredge ještě nikdy z ničeho neměl takové obavy. „Seržant Kidredge, pane!“ ozval se a ani se nezastavil, aby nezdržoval ostatní.

Ani Harryhausen se nezastavil, ba ani neotočil. „Nechte si ty svoje zatracené moudrosti pro sebe! Nestrpím žádné poznámky, které podrývají morálku družstva! Zapište si to za uši, seržante Kidredge! A teď trochu rychleji! Musíme odvést jistou práci a máme povinnost ji udělat zatraceně svědomitě: Možná je to Stoneova poslední šance!“

Kdosi se takřka hystericky zachechtal.

„Kdo to byl?“ Harryhausenův hlas teď zněl podstatně podrážděněji. „Kidredge?“

„Ne, pane!“

„Ať to byl kdokoliv, až se mi dostane do ruky, na dlouhou dobu ho smích přejde!“

Nikdo, kdo ho znal, o té výhrůžce nezapochyboval.

Pokračovali v pochodu podél pravěkého jezera hustým houštím kapradin. V jisté vzdálenosti, už v mělké vodě, rostlo vysoké rákosí. Těžkými holínkami vojáci rozmačkávali hmyz, kterým se to všude jen hemžilo.

Větší zvířata vidět nebylo. Bála se zřejmě houpavého a rozbředlého podkladu, který byl pravým rájem pro stonožky, brouky, housenky, pavouky a štíry.

Kidredge a všichni, kdo se účastnili hledání Stonea, měli i přes vlhké a dusné počasí přetažené přes normální maskáče ještě plastové

kombinézy a vysoké nazouváky sahající jim až vysoko nad kolena.

Vlhko bažiny se jim sice nedostalo do obuvi a do oblečení, ale přece jen to byla nepříjemná záležitost. Čvachtavé zvuky při každém kroku lezly pořádně na nervy. A tento druh pohybu stál navíc ještě více sil, než pochod jemným pouštním pískem, tož bylo vždy postrachem každého vojáka, Kidredgovi přeletěla před nosem vážka. Byla velká asi jako cigareta a rozpětí jejích jemných blanitých křídel bylo asi dvojnásobné délky. Zahlédl ji jen na chvilku. A pak zase splynula s okolím, kterému se dokonale přizpůsobila.

Kidredge se rozhodl spontánně, že bude mít vážky rád. Už v útlém dětství ho fascinovaly. To, že i tady, v tak nebezpečném prostředí, působily stejně mírumilovně jako jejich potomci v přítomnosti, bylo přímo balzámem pro jeho duši.

Pak se ovšem stalo cosi, co rázem jeho pozitivní postoj k tomuto druhu hmyzu zpochybnilo.

Harryhausen zvolal: „Něco vidím! Pomalu všichni ke mně! – Co to, k čertu, je?“

Kidredge v duchu ustrnul, protože se obával, že velitel narazil na stopu nějaké obrovské bestie. Nebo na Stoneovo tělo. Jestliže poručík ztratil orientaci, mohli ho najít kdekoliv… Jenže to nebylo ani jedno, ani druhé.

Vojáci se poslušně nahrnuli ke svému veliteli a upřené hleděli směrem, jímž ukazoval Harryhausen. Kidredge tvořil výjimku.

Nad louží, jejíž pravou velikost nebylo možné odsud odhadnout, protože se ukrývala za porostem rákosí, se vznášel ‚mrak‘.

Mihotavý, živý mrak, v němž se lámalo odumírající světlo dne!

Harryhausen znovu vydechl: „Co to jenom je?“ Ale velmi rychle se vzpamatoval a vyzval jednoho z vojáků: „Udělejte snímek! Zachyťte tu věc!“ Bowie, hromotluk, který všechny převyšoval o hlavu, se hned s kamkordérem pustil do práce. Ostatní se polohlasně rozhovořili.

„Pane?“ zvolal Kidredge. Stáli natolik blízko, že se slyšeli jak přes sluchátka, tak normálně.

„Co je?“ zeptal se Harryhausen podrážděně.

„Myslím, že se to blíží k nám, pane,“ poukázal Kidredge na detail, kterého si zatím ještě nikdo nevšiml.

Allan Hunter nedosáhl audience u vědeckého velitele tábora. Sondstrupova sekretářka ho odbyla s tím, že profesor se s několika odborníky uchýlil do jednoho z laboratorních traktů a nechtěl být ničím a nikým rušen.

Hunter tušil, že jde o ona nalezená vejce. Smířil se s tím, i když nerad, protože on i Naďa, nemluvě o Frohnovi, měli rovněž poslání, které měli co nevidět začít plnit a jednotlivé body bylo ještě třeba objasnit.

Dohodl se se sekretářkou, že ho zařadí do Sondstrupova pracovního plánu přednostně, jakmile se v něm objeví volné místo. Byl to sice chabý kompromis, ale přece jen kompromis.

Když se chtěl vydat rovnou k Nadě, přišel mu vstříc jeden z nejbližších Pounderových důvěrníků.

„Tak tady jste…“

Hunter nevěděl, co na to má odpovědět.

„Helikoptéry už se blíží,“ dozvěděl se. „Každou chvíli tady musí být.“

„S jachtou?“ zeptal se.

„Jak jinak? Generál si myslel, že by bylo dobré vás vyrozumět.“

„Což jste učinil. Děkuji. Kde se ta událost uskuteční?“

„Plánovací čtverec C, momentálně jediné volné pole. Mám vás doprovodit?“

„Díky, to zvládnu sám.“ Hunter odvedl Naďu, která pořád ještě byla u nádrže s delfíny. „Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„A ty?“

Přikývl a oznámil jí, že jachta co nevidět dorazí. Spolu se pak vydali do plánovacího čtverce C, což znamenalo asi deset minut pěší chůze. Dost času, aby si pohovořili o Normanu Frohnovi.

Nadin úsudek byl krátký, strohý a definitivní: „S tím člověkem mě nesmíš ani na vteřinu nechat samotnou, slib mi to!“

„Proč?“

„Copak jsi neviděl ty jeho oči?“ Takže i ona si všimla těch mihotavých bodů.

„Ale ano. Prostě nějaká hříčka přírody.“

„Jenže pro mě ten chlap není žádná hříčka. Je to docela obyčejný…“

„Vím, co chceš říct,“ přerušil ji Hunter s úsměvem. Pocítil zvláštní touhu Frohna se zastat, ačkoliv se ještě před několika minutami chystal, že požádá Sondstrupa, aby ho Frohna zbavil.

„Tak to je dobré.“

„Možná ho odhadujeme špatně. Existují přece lidé, kteří nedokážou navenek dát najevo, že jsou v jádru docela příjemní.“

„Chceš ho snad omlouvat?“

Když procházeli interními bezpečnostními propustmi, jejich debata poněkud ustala.

Na přistávací ploše, z níž byly odstraněny všechny ostatní helikoptéry, je přivítal jeden z navigátorů, který měl koordinovat a řídit přistání obou nákladních vrtulníků (jeden by na tíhu výzkumného člunu nestačil).

O několik minut později se už i vzduchem přikolébala Pangaea, elegantní motorový člun, který na délku měřil asi dvacet metrů a na šířku maximálně šest. Nástavba na palubě byla pouhá kajuta se všemi řídícími prvky, zabaleným jednoduchým pomocným člunem a zatím ještě prázdným pohyblivým závěsným zařízením pro očekávanou jednomístnou ponorku, jejíž dodání se opozdilo.

Obytné a pracovní prostory byly výlučně uvnitř lodě a byly špičkově vybavené. To se ovšem týkalo spíš přístrojů než kajut pro spaní.

I tím oba oceánology nalákali, protože jejich vlastní člun byl podstatně skromnější nejen co do vybavení, ale i pokud šlo o prostor. Jejich pracovní smlouva s vládou byla zatím uzavřena na šest měsíců s oboustrannou možností prodloužit ji o dalšího půl roku. Ale i kdyby této poslední možnosti nebylo využito, už teď se jejich plat pohyboval ve výši, o níž se Allanu Hunterovi a Nadě Bancroftové dosud mohlo jen zdát.

Pangaea se ještě ani definitivně neusadila v pojízdném podstavci, když se rovnou vedle nich objevil Norman Frohn.

Pounderův pobočník zřejmě našel i jeho.

„To je zvláštní,“ řekl paleontolog. „Doufám, že s tím umíte zacházet. Já sám bych zřejmě dokázal zaktivovat jen samodestrukční zařízení.“

„Žádné samodestrukční zařízení to nemá.“

„Já bych ho stejně našel.“ Další hodiny zasvětil prohlídce Pangaey.

„Palte!“ zařval Harryhausen. Byl to naprosto nemístný povel, vynucený nouzí. Teď, když k nim onen ‚mrak‘ závratným tempem vyrazil a způsoboval zvuk, který jim připadal příšernější než všechno, co zatím slyšeli, mohl každý z vojáků vidět, co je ten mihotavý útvar zač. Velitelův rozkaz byl naprosto nesmyslný.

Jenže jaký povel měl vlastně dát? Kidredge to nevěděl. A ani ostatní, kteří viděli, jak se hejno moskytů řítí k nim, si nevěděli rady.

Ozvalo se první suché rachocení kulometu – a ostatní vzápětí následovali. Kidredge nebyl výjimkou. Cítil, že něco musí udělat. Věděli, jak se míří na pohyblivé cíle. Ale ještě nikdy neměli co do činění s cílem, který se pohyboval tak rychle a tak nepředvídaně měnil kurs!

Žádný, pokud to alespoň bylo vidět, skutečně žádný z projektilů neměl účinek. Patrně by tak mohli střílet ještě hodně dlouho, aniž by se cokoliv změnilo.

Jenže onen ‚mrak‘ na sebe nenechal tak dlouho čekat.

„Ústup!“ nařídil Harryhausen, když si uvědomil, že všechno, co mohou podniknout, je zřejmě špatně.

Dali se na překotný útěk, který vypadal tak, že ten, kdo byl nejrychlejší, udal směr a ostatní se za ním řítili jako lavina. Mělo to ovšem výhodu, že se nerozprchli, ale že skupina zůstala pohromadě.

Nikdo už nestřílel. Bylo to zbytečné.

Zato se ozvaly první výkřiky bolesti.

Nikdo už ani vážně nepočítal s tím, že by jim mohly pomoci plastikové oděvy, které si přetáhli jako ochranu před vším možným. Ti bzučící tvorové byli velicí jako palec dospělého člověka

První žihadla stará miliony let se zabodla do masa novověku!

Kidredge se uštvaně ohlédl, zakopl o ležící větev, ztratil rovnováhu a zase se narovnal. Zbraně si už ani nevšiml. Udýchaně běžel dál – pokud se vůbec onen pohyb v bahně dal nazvat během.

Koutkem oka zahlédl pohyb, zatímco neustále sílil onen protivný zvuk. Instinktivně se rozmáchl kolem sebe a prudce zahýbal pažemi, aby si ochránil záda.

Neměl ovšem více štěstí než ostatní.

Prudká bolest ho zasáhla dokonce na čtyřech místech zad najednou. Dorazilo k němu zřejmě hned několik těch bestií. Kidredge vykřikl spíše hrůzou než opravdovou bolestí, protože ta byla kupodivu snesitelná. Pospíchal dál, aniž by se zastavil. Najednou se z bažiny před ním objevilo cosi, co zabíralo několik čtverečních metrů a neumožnilo prchajícímu Kidredgovi nic jiného, než aby se tomu vrhl vstříc.

Kidredgovy holínky zanechávaly stopy v lámavém, plástvovitém, šedohnědém a matném podkladu, který se objevil teprve těsně před ním. A z toho, co se objevovalo z jednotlivých plástů, se mu udělalo nevolno…

Kidredge zmobilizoval poslední síly, aby se z onoho lámavého ‚koberce' dostal. Dávno už přestal počítat bodnutí, ale obrovští moskyti jako by zázrakem najednou v útoku ustali a vrátili se zpátky k vodě.

Všichni si oddechli. Když začal Harryhausen odpočítávat, začal se rýsovat další div: nikdo sice bodnutím neunikl, ale během toho zmateného útěku se nikdo neztratil. „Bože můj, co to bylo, pane?" zvolal Bowie, když se velitel opět pokoušel nastolit ve skupině pořádek. Ztratili čas i orientaci, ale velice rychle se zase vzpamatovali. Teď si musí pospíšit, aby se dostali na základnu dříve, než přijde tma.

„Máte ještě kameru?" zeptal se Harryhausen.

„Ano, pane – ale, co to bylo?"

„Na to si musíte odpovědět sám. Jejich potomstvo. Ty bestie se právě začínají klubat…"

Napětí v malé místnosti, celé míle od Harryhausenovy skupiny, bylo takřka hmatatelné, i když po předchozích neúspěšných pokusech poněkud polevilo. Profesor Sondstrup pozoroval se svými blízkými spolupracovníky na monitoru průběh mamografie, kterou prováděli u posledního z nevylíhnutých vajec.

Dosavadní pokusy ztroskotaly na faktu, že sice měli co dělat s oplodněnými vajíčky, ale žádný z dosavadních hadovitých útvarů se nepodobal ničemu, co by se dalo srovnat s embryem.

A ani u jedenáctého, posledního vejce nebyl nález jiný.

„To jsme mohli tušit," povzdechl si vědecký šéf DINOLANDU. „Je to ještě příliš brzy. Teprve se vytvářejí končetiny. Zatím nelze udělat nic jiného, než co nejvěrněji napodobit podmínky dozrávání." Jeho slova vyvolala stísněnost přítomných. Všichni měli ještě v příliš čerstvé paměti, jak vypadaly ‚podmínky' dozrávání vajec těchto bestií.

„Měli bychom učinit bezpečnostní opatření," navrhl někdo. Sondstrup se tomu mírně usmál.

„To máte strach z vejce?"

„Mám strach z toho, co se z něj může vyklubat."

Sondstrup si uvědomil, že není na místě utahovat si z jednoho ze svých lidí jen proto, že má jiný názor, nad nímž navíc nebylo možné jen tak mávnout rukou. Alespoň ne vzhledem k nejbližší budoucnosti.

„Oukej," připustil. „Všechno, co doposud víme, nebo si myslíme, že víme, je, že dospělý exemplář měří včetně hlavy a ocasu na délku asi šest metrů. Přičemž, pokud jde o hlavu, je možné jakkoliv spekulovat. Zde máme pouze tušení."

„Pounder se s tím nespokojí."

Zabzučel telefon. Muž, který stál nejblíž, zvedl sluchátko. „Generál," řekl pak.

„Osobně."

„O kom se mluvívá…" Sondstrup vzal sluchátko, zatímco mezi přítomnými opět vzplála živá diskuse. „Poslyšte," začal hned zpočátku nevrle, „nejsme žádní kouzelníci. Prohlídka a především vyhodnocení těch vajec chce jistou…"

„Nechte těch řečí!" vpadl mu do řeči Pounder. „Kvůli tomu vám vůbec nevolám. Chtěl jsem vás jen požádat, abyste se u mne zastavil. Právě se vrátila pátrací skupina. Rád bych slyšel váš názor. Je to velmi naléhavé."

Allan Hunter se u snídaně objevil se zarudlýma očima a se strašlivou kocovinou. Ani nebylo zapotřebí chladného Nadina šarmu, aby si připomněl, že uplynulou noc dopadlo špatně všechno, co jen špatně dopadnout mohlo.

Právě když Hunter odcházel ze svého pokoje a chtěl vyrazit na schůzku sjednanou s Naďou, objevil se Frohn se dvěma láhvemi whisky. Aby prý urovnali ten odpolední spor, jak dodal Frohn s přimhouřením oka.

A Hunter se dal – ani už nevěděl proč – přemluvit. Jednu láhev Frohn stejně přinesl pro sebe a druhou neustále celou noc doléval Hunterovi. O čem mluvili, na to už si oceánolog nevzpomínal. Jen na to, že to trvalo dlouho. Dlouho pro Naďu.

„Problémy?“ přivítala ho se škodolibým tónem. Nemohla tušit, co se stalo, ale jako všechny ženy měla dar intuice, a to dokonce intuice velmi zvláštní povahy.

„Ne tak hlasitě…“ Odložil podnos před sebe na stůl, posadil se a začal si třít spánky. „Prosím tě, jen ne tak nahlas…“

„Promiň.“ Nadin výraz tváře se neměnil. „Nemám bohužel po ruce megafon.“

„Ty bys měla to srdce?“

„Měla bych to srdce.“

Dříve, než se do sebe mohli pořádně pustit, udělal Norman Frohn to, co dělal patrně nejraději: objevil se. Také s podnosem a také mířil k jejich stolu.

Jen v jedné věci se podstatně lišil od Allana Huntera: jemu nebylo zhola nic. A plně využil své čilosti k narážkám na Hunterův politováníhodný stav, přičemž tentokrát výjimečně našel v Nadě spojenkyni.

Hunter si teď přísahal, že se tím lstivým zákeříkem už nikdy nedá k ničemu přemluvit.

Frohn přinesl čerstvé noviny, kterých si ovšem nevšímal, protože se bavil s Naďou. K čemuž byla svolná už proto, aby se pořádně pomstila Hunterovi. Hunter sáhnul po novinách, které sem musela dopravit ranní helikoptéra, udržující styk s civilizací.

Jeho pozornost upoutal titulek hned na první straně. Bylo to možná drastickou formulací, ale i on byl konečně jen člověk.

I když momentálně poněkud zdrcený člověk.

OBJEVENA DRUHÁ OBĚŤ MARYLIN-KILLERA!

Zatímco si pochutnával na housce a ranní kávě, přelétl pohledem po drobně vysázeném textu.

Bullhead City (apm). Včera odpoledne byla ve svém bytě na St. Elmos Square objevena již druhá zavražděná oběť z řad prostitutek. Stejně jako v případě plavovlasé callgirl Nadine Ashfordové, k němuž

došlo před necelým týdnem, našla policie i tentokrát tělo 23leté Jill Eklundové v takzvané poloze Marylin Monroe, v níž kdysi vzbudila slavná herečka rozruch po celém světě…

„Bullhead City… To je přece docela blízko…“

Allan Hunter si zpočátku skoro nevšiml, že své myšlenky vyslovil nahlas.

Teprve poznámka Normana Frohna mu to připomněla. „Správně. Trávím tam víkendy od té doby, co pracuji v DINOLANDU. Člověk přece potřebuje trochu změnu. Jsem vášnivý hráč Black Jacku. Právě jsem chtěl slečnu Bancroftovou pozvat, aby mé při nejbližší příležitosti doprovodila. Krásná blondýnka může přinést jedině štěstí a upřímně řečeno, bych ho potřeboval.“

Neřekl ovšem, co přesně by potřeboval.

„Co je tam tak zvláštního?“ zeptala se Naďa.

„Jakýsi zabiják,“ řekl Hunter a přisunul jí noviny. Hučení v hlavě trochu ustalo.

Frohn se naklonil trochu blíž k Nadě a četl s ní. „Takoví chlapi nestojí ani za trochu střelného prachu na jejich zastřelení!“

„Zase nějaký blázen,“ potvrdila Naďa.

„Nejlepší bude, když pozvání pana Frohna odmítneš.“ Hunter usrkl z kávy a podíval se přes okraj šálku na ženu, do níž byl beznadějně zamilován. Připadalo mu, že by s tou hrou už mohla pomalu přestat.

„Proč? Myslíš si snad, že bych byla v nebezpečí?“

„No…“

Pozdě zpozoroval, že ho vylákala na tenký led.

„Nejsem šlapka, takže mi žádné nebezpečí nehrozí…“ Usmála se směrem k Frohnovi. „Budeme si muset o té vaší nabídce ještě promluvit.“

„S radostí, kdykoliv.“ Paleontolog měl zálibu v tom, nejen svár zasévat, ale ještě více ho stupňovat. „Platí, že zítra spustíme jachtu na vodu a začneme s prvními výzkumy?“

„Nemám tušení o nějakém jiném plánu,“ odvětil Hunter chladně. „Proč se ptáte?“

„Vy? Dnes v noci jsme si přece připili na přátelství a tykání…“

„Na to si naštěstí nevzpomínám.“

„Snad mi to nemáte za zlé?“ Hunter zavrtěl hlavou.

„Ne ne, slibuji vám, že vám v životě nebudu nic zazlívat.“

Používali tatáž slova, ale zřejmě nemysleli na totéž.

„Proč se vůbec ptáte?“ chtěl vědět Hunter.

„Kolují jisté řeči,“ řekl Frohn se spikleneckým výrazem ve tváři.

„Řeči?“ zaujatě se zeptala Naďa.

„Včera velmi pozdě se vrátila pátrací skupina, která hledala Stonea.“

„A? Měli úspěch?“ Hunter udělal netrpělivý posunek. „No tak už s tím nedělejte takové drahoty!“

Frohn zůstal naprosto klidný. „To záleží na tom,“ řekl, „co se považuje za úspěch…“ Udělal krátkou odmlku, jako by chtěl Huntera vyprovokovat. „Ne, po Stoneovi nenašli ani stopu. Zato se sami stali obětí.“

„Bylo to prý na třicet lidí!“ nevěřícně namítla Naďa. Kdesi to číslo zaslechla. Od jejich vlastního návratu z lesa se vlastně nemluvilo o ničem jiném. „Zase to neznámé zvíře…?“

Frohn zavrtěl hlavou. „Podrobnosti jsem se ještě nedozvěděl.“

„Nehodil byste se ani za špeha,“ zavrčel Hunter tiše.

„Prosím?“ zeptal se Frohn.

„Ale nic.“ Vstal a rozloučil se kývnutím s Naďou. „Mám moc práce. Musím ještě nahrát do palubního počítače celý software a prověřit všechno, co budeme zítra potřebovat…“

Otočil se a chtěl odejít. Zadržel ho Nadin hlas.

„Stůj! Počkej na mě! Copak jsi zapomněl, co jsi mi slíbil?“

Hunter zůstal užasle stát. „Nevěděl jsem, že to ještě platí.“ Pohledem zavadil o Frohna, který předstíral, že je zaujat novinami. „Ještě by chybělo, abyste si připili na přátelství vy dva.“

„Takže přece jen mi to máš za zlé.“

„Ale jen s tebou.“

„Souhlasím.“

Ten člověk se jmenoval Noel Duchenay a vedl Sondstrupovým jménem – či spíše jménem generála Poundera, jemuž vědecký vedoucí DINOLANDU podléhal – jednání o smlouvě s Allanem Hunterem a Naďou Bancroftovou. Zastihl oba krátce předtím, než se chystali opustit kasino.

„Promiňte, prosím, slečno Bancroftová…“

„Prosím, pane Duchenay? Co pro vás mohu udělat?“

Ten člověk vypadal jako typický advokát, ale osvědčil se jako spolehlivý a čestný partner. Nebylo tedy důvodu, proč se k němu chovat jinak.

„Z mých podkladů vyplývá, že jste studovala několik semestrů medicíny a že jste absolvovala zvěrolékařskou praxi.“

Naďa se usmála. „K tomu se přiznávám.“

„Není důvod, proč se nepřiznat. Naopak. Chtěl bych vás požádat o laskavost. Ale řeknu hned,“ usmál se směrem k Hunterovi, „že se jedná o přísně tajnou záležitost. Zatím o tom nesmíte s nikým promluvit.“

„Umím mlčet.“

Duchenay to vzal jako souhlas a skutečně se mu ulevilo. „Kdybyste mě mohla následovat…“

„Nemáš nic proti tomu?“ Naléhavě se na Allana Huntera zadívala.

„Samozřejmě, že ne. Už jsem se přece zmínil o tom, že mám spoustu práce. Takže zatím nashle.“ Pokračoval dále bez ní.

„Nechtěl jsem se ho dotknout…“ začal Duchenay.

„Takže v čem je problém?“ přešla Naďa jeho poznámku. Pořád ještě vychutnávala pomstu. Nepřipadala jí ani trochu přehnaná. Ona a Allan budou muset vyjednat ‚podmínky kapitulace‘.

„Udělejte si sama představu.“ Duchenay se nepouštěl do dalšího vysvětlování, a rovnou ji provedl kolem stráží, do traktu stanice, o němž každý věděl, že je vyhrazen vojsku. Na konci dlouhé chodby se jim naskytla možnost podívat se do místnosti, jejíž jedna stěna – ta, u které právě stáli – byla do poloviční výšky skleněná. Za ní to vypadalo jako v přeplněném polním lazaretu. Světlo tam bylo ovšem natolik tlumené, že nebylo vidět takřka nic víc než obrysy lůžek a siluety pacientů.

„To jste mě sem zavolal jen kvůli pár nemocným?“ zeptala se Naďa. „Obávám se, že vás budu muset zklamat. Po lékařské stránce vám sotva budu schopna pomoci. Kromě toho disponuje stanice jistě vlastními lékaři. A v nejhorším případě by sem mohli nějakého dopravit vrtulníkem…“

„Teď mluvíte jako Pounder,“ odpověděl Duchenay zasmušile. „Už sem někdo letí. Náš služební doktor měl nehodu, krátce poté, co se vydal do Boulder City. Byla to shoda nešťastných náhod… Náhrada za něj by měla každou chvíli dorazit, ale Sondstrup a já jsme se shodli

na tom, že byste zatím možná…“

Naďa se na Duchenaye upřeně zahleděla. „Tady něco nehraje. Kdo jsou ti lidé a co jim je?“

„Oni… byli pobodáni.“

„Pobodáni?“

„Je to pátrací jednotka, která hledala Stonea. Přepadli je moskyti.“

„Celou jednotku?“

Duchenay přikývl. „Přesto.“

Naďa zavrtěla hlavou. „Já tomu vašemu tajnůstkářství nerozumím. Pár moskytů přece nikoho nezabije, a ti muži opravdu nevypadají, že by byli zrovna na smrt nemocní…“

Noel Duchenay se kousal do spodního rtu.

„Oukej.“ Naďa si nahlas vydechla. „Jen se podívám a pak si půjdu po své práci.“

„Souhlasím, děkuji!“ Chtěla se obrátit ke dveřím, ale Duchenay ji nasměroval do vedlejší místnosti, kde si museli navléci plášť, obout přezůvky a přes ústa natáhnout roušku.

„K čemu zase tohle?“

„Pounder pro ty muže nařídil karanténu.“

„Karanténu? Kvůli několika bodnutím moskytů?“

Duchenay nervózně přešlapoval na místě. „Jen kvůli tomu ne. Někteří z nich se… změnili.“

„Jak myslíte – změnili?“

„Počkejte, prosím. Nechci, abyste se k nim přiblížila nějak předpojatě.“

Naďa si musela přiznat, že Duehenayovo chování v ní vzbudilo zvědavost. Konečně mohli přejít do prostoru karantény. Její příchod – méně už příchod Sondstrupova důvěrníka – vyvolal mezi pacienty mírné nadšení. Ozvaly se obvyklé žertíky. Většina ovšem poslušně ležela v postelích. Jen někteří stáli nebo seděli u lůžek svých kamarádů.

Duchenay ze všeho nejdříve trochu zesílil světlo.

Naďa bezděky zadržela dech, když spatřila obličej muže, který ležel nejblíž.

„Tohle způsobili moskyti?“

Její pohled bloudil dál a za pár vteřin jí bylo jasné, že to není ojedinělý případ, nýbrž pravidlo. Ne všechny obličeje vypadaly tak zle. Ale všechny byly očividně nateklé, opuchlé. Kromě toho seděli muži

na postelích do půl těla obnažení. Boule, které jim pokrývaly pokožku, vypadaly hrozně. Mnohé hrály všemi barvami.

„Ti chudáci musí mít strašné bolesti…“

Duchenay zavrtěl hlavou. „Kupodivu ne. Můžete se jich zeptat. Každý vám potvrdí, že se cítí spíše jako houba, jako by jim někdo tkáně umrtvil injekcí.“

Muž, jehož obličej byl zřízen nejhůře, se podíval na Naďu a zamumlal cosi nesrozumitelného. Duchenay ovšem zřejmě věděl, co ten člověk chce. Obrácen ke všem řekl: „Toto je doktorka Bancroftová. Požádal jsem ji, aby si udělala úsudek o… tomto problému.“

„Je to lékařka?“ ozval se kdosi zezadu.

Než stihl Duchenay odpovědět, řekla Naďa nahlas a zřetelně: „Ne, jsem oceánoložka, zabývám se hlavně paleobiologií.“

„Tak co tady chce?“ znělo to téměř agresivně. „Chceme už konečně někoho, kdo má znalosti o takových věcech! Máme na to právo! Máme snad ještě nějaká práva, nebo snad ne…?“

Naďa nevěděla, jestli to Duchenay také cítil, ale ona zaregistrovala u všech, kteří ve stanici byli umístěni, nepřátelský postoj.

„Copak ty muže nikdo neošetřil?“ vyjela na Duchenaye. „Nemůže být přece problém ty opuchliny ošetřit tinkturou…“

„Zkoušeli jsme všechno. Ti lidé dostali všechno, co se v takových případech podává – pokud jde o běžné moskyty. Jen dávkování bylo o něco zvýšeno. Jenže zatím nikdo nereaguje na tohle ošetření, které dovede poskytnout každý saniťák. A tak…“

„A tak?“

„V tom není náš hlavní problém.“

„A v čem tedy?“ zeptala se Naďa vzdorovité.

„Áááá…!“

Naďa se prudce otočila. Téměř na konci protáhlé místnosti se vzepjal do výšky jeden z vojáků, jako by ho někdo bodnul do žaludku nožem a vykřikl ze všech sil.

Stejně prudce, jako se výkřik ozval, také ztichl. Muž se svalil zpátky na lůžko a vydával jen sténavé zvuky. Hned k němu přiskočili dva kamarádi a uklidňovali ho. Přesto Naďa zachytila pár útržků slov toho muže, nad nimž se proti své vůli otřásla.

„Ta tma…takové dusno…vlhko… hlad…mlha…“

„Co to říká?“ Naďa ucítila knedlík v krku. „Kdo je ten člověk?“

„Harryhausen.“ Duchenay pokrčil rameny. „Velel pátrací jednotce.

Teď má halucinace. Všichni mají halucinace – naštěstí ne všichni najednou. Zatím ne. Momentálně je to tak, že se jich pár stará o toho, koho to popadne. Je to lepší, než kdyby to dělal někdo cizí. To už jsme zjistili. Proto jsme se rozhodli, že se skupina bude o sebe starat sama, dokud nepřijedou experti…“

„Jsou mezi nimi i psychologové?“ zeptala se Naďa.

„Psychologové a odborníci na tropické nemoci,“ přikývl Duchenay. „Jak vidím, ani vy si s tím nevíte rady.“ To konstatování znělo rezignovaně.

„Mají ti postižení zimnici?“ Naďa se přistihla, že otázku klade Duchenayovi, místo aby se obrátila rovnou k nemocným. Její vlastní chování jí připadalo nemožné, ale nedokázala ho změnit.

„Ne, naopak. Většina z nich má mimořádné nízkou teplotu.“

Naďa se cítila každou chvíli v místnosti hůře a hůře.

„Co měla znamenat prve ta vaše poznámka o normálních moskytech?

„Tohle nebyli normální moskyti,“ řekl Duchenay.

„Ale?“

„Létající příšery!“ zvolal kdosi pronikavým hlasem.

„Mlčte, Kidredge!“ Duchenay krátce zaváhal, pak se ale vzchopil a otočil se k Nadě. „Proč bych vám to vlastně neměl ukázat… Pojďte.“

„Krysy opouštějí loď!“

Když vycházeli ze stanice, provázel je ošklivý smích. Teprve teď si Naďa všimla, že vchod se za nimi automaticky uzamkl. Za těchto okolností bylo s podivem, že mezi muži, uzavřenými v místnosti, nepanoval větší neklid.

Když zabloudila pohledem ke stropu, spatřila oko kamery, kterou byla tato oblast kontrolována. Teď už tedy neměla pochyb, že byla sledována celá karanténní zóna.

Duchenay ji doprovodil do míst, kde bylo více živo. Na dveřích skromně zařízené pracovny, do níž pak vešli, bylo jeho jméno. Duchenay odklidil ze židle stoh papírů a nabídl jí místo u monitoru. Pak zapnul videopřehrávač a obrazovka se rozzářila. Za několik okamžiků se objevily první záběry.

„Tak tohle nám hoši z toho svého výletu přinesli…“

Naďa objevila na Duchenayovi další vlastnost: je cynik.

Hned vzápětí se ovšem soustředila výlučně na roztřesené záběry, které byly zřejmě ještě dodatečně upraveny, aby bylo vůbec možné

vysledovat detaily.

„Co je to?“ zeptala se, když kamera přejížděla po bažinatém močálu a pak zabrala otevřenou vodní plochu. Tam se ve vzduchu cosi mihotalo a vznášelo – stovky jakýchsi tvorů, kmitajících křídly, které ovšem bylo možné vidět jednotlivě až poté, co vestavěný teleobjektiv spolu s dodatečným zařízením rekordéru několikanásobně zvětšily příslušný výřez záběru. Vyvolávalo to dojem, jako by jeden z těch moskytů vyrazil z obrazovky na Naďu jako japonský kamikadze za druhé světové války.

Naďa vytřeštila oči. Zelená duhovka se jí rozechvěla jako v REM fázi spánku, když nastupují sny – jenže ona tu seděla s otevřenýma očima a při naprosto bdělém rozumu.

Tohle byl její obor!

A přesto tomu sotva mohla uvěřit! Jisté, existovaly počítačové animace, jenže to byly hračičky, o nic pravdivější než první náčrty, jimiž si vědci chtěli zachytit svou představu o podobě pravěkých tvorů – i když tentokrát dokonalejší.

Toto, co zachytila optika kamery, bylo něco docela jiného.

Skutečnost!

A skutečnost předčila i tu nejodvážnější fantazii!

Tento moskyt musel být veliký, obrovitý, gigantický, ve srovnání s jeho dnešními potomky, a to i bez optického zvětšení. S trochou představivosti bylo možno ve velikých hmyzích očích dokonce rozpoznat i jakousi zákeřnost…

Scéna rázem skončila. Objektiv kamery zamířil k zemi, letmo se objevil pár holínek, chráněných plastikovým oděvem a obalených bahnem, a pak se dal i kameraman do běhu mlhavým, bažinatým terénem.

Příliš intenzivní sledování obrazu způsobovalo bolesti hlavy, protože kamera se velmi prudce hýbala sem i tam.

„Co to bylo?“ vyrazila prudce Naďa.

Duchenay, jako by celou dobu čekal na její poznámku, hned zmáčkl tlačítko dálkového ovladače a převinul záznam trochu nazpět. „Předpokládáme, že nějaký živočišný druh,“ řekl.

„Cože?“

Duchenay zopakoval, co řekl. „To už je trochu mírnější verze. Skutečně hrůzné zvětšeniny detailů mi Pounder pro vás nechtěl povolit. Mohu vás ovšem ujistit, že jsem v životě neviděl nic odpudivější-

ho. Vy se na to zřejmě budete dívat jinak. Pro vás to může být jedinečná šance…“

„Ten druh se živí… krví?“

„Z toho vycházíme.“

„Krví dinosaurů?“

„Zpravidla ano. Jinak také nemají nic k dispozici. Ale jak už teď víme, nepohrdnou ani savci…“

Naďa věděla, že Duchenay má pravdu, přesto se ovšem její vědomí zdráhalo tomu uvěřit. „Přinesli… nějaké vzorky?“

Duchenay se nuceně usmál. „To by bylo fajn. Ale Harryhausenova skupina měla po tom útěku pomyšlení na jediné: dostat se co nejrychleji do základny. A to je snad i pochopitelné.“

„Kdy ty halucinace začaly?“

„Asi hodinu po návratu. Zpočátku jsme jim nepřikládali význam. Mysleli jsme, že jsou to následky šoku.“

„To by ovšem mohlo být také vysvětlení.“

„Samozřejmě. Je patrně celá řada nejrůznějších pravděpodobných vysvětlení. Jenže Pounder, Sondstrup i já bychom byli daleko méně nervózní a mnohem klidnější, kdybychom už konečně věděli, co v tom vězí. V současné době se toho v DINOLANDU a kolem něj děje tolik, že člověk pomalu začíná mít averzi vůči jakýmkoliv záhadám.“

„Jsou snad nějaké důvody pro odklad naší expedice?“ zeptala se Naďa. „Vystavujeme se nebezpečí, že se s těmi obřími moskyty setkáme?“

„Kdyby mělo být po mém, půjde všechno podle plánu. Budeme muset počkat, zda se moskyti už dostatečně namlsali lidské krve.

Protože ovšem vy a pánové Hunter a Frohn zatím nemáte bádat v bažinatých oblastech onoho jezera, nemělo by v tomto směru dojít k žádnému incidentu. A kdyby přece jen: člun je vybaven nejen citlivou sonarovou technikou, která vás bude varovat před tělesy pohybujícími se pod hladinou, ale i prvotřídním radarovým zaměřovačem.“

„Chcete tím říci, že zaměřovací technika by spustila poplach v případě, že by se přiblížilo hejno moskytů?“

„Samozřejmě.“

Naďa se na něj upřeně zadívala, ale neobjevila žádné známky toho, že by snad Duchenay žertoval.

Krátce poté ji propustil s opětovnou prosbou, abych nikomu neřekla ani slovo o tom, co se dozvěděla. Paniku v rámci DINOLANDU si

v tomto okamžiku skutečně nikdo nemohl dovolit.

Naďa slíbila, že bude mlčet, bez prodlení vyhledala Huntera a pod slibem mlčenlivosti mu vylíčila všechno, co se dozvěděla.

„Já mám taky novinu," řekl Hunter. „Podle výpočtů časových seismologů se co nevidět objeví další kus z minulosti a dosavadní vodní plocha se zřejmě ještě zvětší."

„Kdy?"

„Ještě dnes."

O deset minut později zavolal Duchenay Hunterovi a požádal ho, aby se u něj i s Frohnem zastavili, protože ho chtěl rovněž zasvětit do Nadina tajemství. „Ještě jednou jsme se poradili," řekl. „Zasvěceni by měli být všichni, kdo se budou podílet na expedici Pangaey."

Hunter věrohodně zahrál nic netušícího. „Přijdu hned, jak Frohna najdu," slíbil.

Bylo úterý odpoledne 14.22 hodin místního času, když začala podívaná, která ani po sté neztrácela nic ze své podivné fascinace. Pro Allana Huntera a Naďu Bancroftovou to byla premiéra. Náležitě vzrušení tedy čekali na svém místě asi padesát metrů nad úrovní země, pouze ve společnosti pilota helikoptéry a Normana Frohna.

Sondstrup se do věci vložil a trval na tom, aby se budoucí tým Pangaey nejprve jednak utužil a jednak získal cit pro věci, s nimiž pak přijde do bezprostředního kontaktu.

Nemyslel tím časový skok. S ním se nechtěl do příliš těsného kontaktu dostat nikdo.

Sondstrup měl na mysli to neznámé, cizí, co již vzniklo a neustále se rozrůstalo, přinášelo stále cosi nového, překvapovalo novými fakty, která kromě zcela pochopitelného strachu vyvolávala i respekt a uznání. Poněvadž to byl život. A nebyl tady proto, aby umožnil zazobancům hony na dinosaury po vzoru safari – jak se to líčilo v mnoha rafinovaných cestovních průvodcích a jak to uváděly zpočátku i reklamy cestovních kanceláří:

„POSLEDNÍ SKUTEČNÉ DOBRODRUŽSTVÍ!"

Nejnovější nervák, který způsoboval přímo astronomický nárůst

adrenalinu.

Jenže z toho všeho nebylo nic.

Kromě několika vyhlídkových plošin vně plotu, který obepínal DINOLAND, na nichž se tlačily davy turistů, se nekonaly žádné ústupky čisté senzacechtivosti.

„Začíná to," řekl pilot do sluchátek. Jeho napjatá paže ukázala směr.

Naďa bezděky šťouchla Huntera, který seděl vedle ní, loktem do boku. Ale ani on si ničeho nevšiml, protože celé to mihotání a onen příšerný úkaz, který dosud znali jen z obrazovky, zažívali teď poprvé z bezprostřední blízkosti.

Vypadá to skutečně jako Beamen, pomyslel si stísněně Hunter. Jeho paměť, z níž se nevytratilo nic, co do ní bylo jednou vloženo, teď pracovala na plné obrátky.

„Pojďte blíž!" zasípal Frohn.

Když se na něj Hunter podíval, vyděsila ho změna, která nastala v obličeji toho člověka. Byl naprosto zkřivený, jako v okamžiku největšího soustředění.

Hunter do něho mírné šťouchl, ale nedocílil žádného uvolnění.

„To není možné," řekl pilot. „Jsme už na hranici."

„Zatraceně, tak zaleťte blíž! Přikazuji vám to!" Frohn zaryl prsty do sedačky, jako by chtěl v nejbližším okamžiku vyskočit oknem ven, jestli okamžitě nevyhoví jeho přání.

„Vy mi nemáte co rozkazovat," řekl pilot sebevědomě.

Frohn se tiše a nevesele zasmál.

„Uklidněte se!" zasáhl Hunter. Frohn mu patrně nerozuměl. Teprve když mu Naďa položila konejšivé ruku na rameno, ztuhl a probral se jakoby ze sna.

„Promiňte," řekl bezbarvým hlasem.

Pilot pokrčil rameny. Pro něj byla ta věc vyřízena. A i další dva byli tím, co se dělo venku, natolik zaujati, že už se dál Frohnem nezabývali. Ten zase zjihl jako beránek.

Z myriád mihotavých bodů se tam, kde předtím byla rudá, vyprahlá poušť, utvořilo cosi, co bylo náramně podobné již přenesenému kusu pravěkého jezera. Na několik vteřin se to všechno podobalo dvojitě naexponovanému snímku – současně jako by existovaly obě krajiny, viditelné jen schematicky a navzájem se pronikající, nasvícené mihotavým světlem. Co to bylo? Že by takhle vypadal čas? Něco, co

vůbec nelze spatřit?

„Je to velkolepé," zašeptala Naďa.

„Spíše by se dalo říci nepřirozené," povzdechl si Hunter. Nemohl se zbavit pocitu, že jako malé děti naprosto propadli touze po objevování nového a že kdesi – ještě nevěděli kde – hrozí katastrofa, která by svým dopadem předčila třeba i výbuch vodíkové bomby svržené na New York.

Současně si uvědomil, že Frohnovo „metafyzické žvanění", jak to v duchu nazýval, v něm vzbudilo pochyby, které by se mohly za určitých okolností rozrůst v lavinu.

„Chce se ti mezi ty bestie?" zeptala se Naďa.

Usmál se odzbrojujícím úsměvem. Ale ten byl zatraceně podobný Frohnové předchozí grimase.

Netrvalo už dlouho a obrovský kus minulosti šikmo pod nimi nabyl své definitivní podoby a zhmotnil se. Současně se zvedl silný vítr. I to bylo průvodním jevem každého časového skoku, který se mohl rozrůst až do orkánu, pokud byl nové přenesený kus země dostatečné velký.

Patrně to souviselo s různými klimatickými zónami, které se takto setkaly. Ale to samo o sobě k vysvětlení nestačilo. Vědci a meteorologové byli zajedno v tom, že ony vzdušné víry měly ještě mnohem složitější důvody. Jenže kdo může pochopit, neřkuli zdůvodnit záhadnou povahu času?

Pilot helikoptéry už měl patrně za sebou jisté zkušenosti. Při prvním poryvu větru stroj natočil a odlétl s helikoptérou na vzdálenost asi jedné míle od nově objeveného kusu minulosti. Sem až vichřice, která teď zřejmě vypukla, nedosáhla. Vlny jezera se vzduly jakoby na opravdovém moři.

Byl to bizarní pohled, především proto, že pod nimi dole byla ještě před několika vteřinami vyprahlá, rozžhavená poušť.

Jestliže se v onom kousku Nevadské pouště nacházel nějaký člověk nebo jiný tvor, představoval si Hunter, pak už teď dýchá v miliony let vzdálené minulosti.

Ne, pomyslel si v následující chvíli, tohle je jasná chyba v uvažování. Všechno, co se dostalo časovým skokem do minulosti, bylo už stovku milionů let mrtvé.

Ze subjektivního hlediska mohlo mužům a ženám v rámci jejich tamějšího života připadat, že existují – z dnešního hlediska ovšem už

byli méně než prach.

A návrat zpět, jak jednoznačně potvrdila pozorování, pro ně nebyl možný. Čas byl skutečnou jednosměrnou komunikací. Nic, co se dostalo do časového skoku, ho podruhé nepřežilo. Buď jednou do minulosti, nebo jednou do budoucnosti. Víc prostě nešlo. Ani pro lidi, ani pro dinosaury.

Šuškalo se sice, že je to jakýsi pojistný mechanismus přírody – nikdo to ovšem skutečně nevěděl.

Ve své pozorovací pozici vydrželi asi deset minut. Žádost, aby se letěli podívat nad nejnovější – právě vzniklý další kus DINOLANDU, odmítl pilot i poté, co se poměry stabilizovaly. Když přišel pokyn z tábora, obrátil stroj a nabral zpáteční kurs.

Vodní plocha se napodruhé minimálně zdvojnásobila. I laik teď poznal, že to není odříznutá část jakéhosi moře, ale jezero s bažinatým břehem. Zůstávala ještě pořád otevřená otázka, proč je jezero plné slané vody.

Allan Hunter tipoval na nějaké podzemní propojení s mořem, jehož vzdálenost během mladší doby křídové bylo možné jen odhadnout.

Nejnovější vědecké práce vycházely souhlasně z faktu, že hladina oceánu tehdy ležela o něco výš než dnes, čímž mohla být vzdálenost mnohem menší než dnešních úctyhodných 250 mil. Možná bylo tehdy pobřeží vzdáleno jen 50 mil nebo i méně.

Hunter se chvíli v duchu ptal, co by se stalo, kdyby se DINOLAND skutečně rozšířil natolik, že by se do přítomnosti dostal i oceán. Jak by se chovalo rozhraní, když uvážíme, že hladina pravěkého moře byla podstatně výše než dnes…?

Norman Frohn se probudil uprostřed noci a když otevřel oči, věděl, že se mu zdálo o Naděžde Bancroftové.

Rozsvítil světlo.

Místnost byla nesmírně malá.

Frohn se na lůžku posadil, přitáhl si kolena a objal je rukama. Kdyby ho někdo v této chvíli spatřil, užasl by. Protože tento Norman

Frohn neměl nic společného s frajerem a ani s vrahem Normanem Frohnem. Seděl tady jako beznadějně ztracený člověk. Někdo, kdo si na chvíli uvědomil, co udělal a co se chystá udělat.

Stínové příšery…

Připadalo mu, že koutkem oka zahlédl, jak se blíží. Srdce se mu divoce rozbušilo. Krev mu ztuhla v žilách.

Na nějakou dobu, jako by naprosto zmizely rozměry místnosti. Stěny se krčily směrem dovnitř, nehlučně se šinuly k Frohnovi, pohřbily ho a rozmačkaly, aniž by mu způsobily jakoukoliv bolest a v okamžení stály zase na svém místě. Staly se temnou, vlhkou, hlučnou kulisou, v níž jako by neexistovaly barvy, ale pouze tisíce odstínů šedi. Připadalo mu, jako by doslova cítil les. Vlhké, tlející bahno a v něm tetelící se život.

Pak – odvanut prudkým bušením jeho srdce – se ten obraz ztratil a vystřídala ho opět důvěrně známá, opuštěná místnost.

Deprese dolehla na Frohna tak náhle, že zabořil obličej do dlaní a začal plakat tak usedavě, až se mu třásla hlava i celá horní půle těla.

Současně měl pocit, že pod kůží v týle se mu probudilo cosi, co s ním dosud jen spalo a snilo.

Náhle v něm vzklíčila myšlenka, která měla obrovsky svůdnou sílu. Neodvažoval si to ovšem sám přiznat.

Bylo ještě příliš brzy.

Vždyť ji ještě nenašel.

Marylin…

Když helikoptéra dopravila tým Pangaey k výzkumné lodi, kotvící asi uprostřed vodní plochy, bylo pošmourné ráno. Na jezeře nebylo vidět, že vzniklo takříkajíc postupně.

Nákladní helikoptéry sem onen zázrak techniky vysadily už předešlého večera. Pangaea, jež byla pojmenována podle superkontinentu, který existoval před odloučením jeho jednotlivých částí, přečkala celou noc bez posádky venku v cizím prostředí, jak se zdálo bez problémů.

„To podivné světélkování – vidíte to taky?“ zvolala Naďa.

„No není světlo," opravil ji Frohn. „Vypadá to spíše jak kmitající namodralé blesky, které tančí po povrchu."

„Copak vás neinformovali?" zeptal se pilot.

„O čem?"

„O obranném štítu lodi," zněla odpověď. „Může být aktivován pouze tehdy, není-li na palubě žádný člen posádky – nebo jen v krajním případě. Není totiž tak docela bezpečný. Než vkročíte na palubu, vypneme ho dálkovým ovládáním."

„To je ovšem ohleduplné," poznamenal jízlivě Allan Hunter. „Doufám, že máme pro pány z armády přinejmenším takovou cenu, jako ta jejich zajištěná lodička."

„O tom nemám žádné informace, pane," odvětil pilot stroze.

Zmíněný signál už zřejmě vyslal, protože dole v té chvíli ony zvláštní efekty zmizely.

„Odvezete nás zase před setměním?" ujistila se Naďa.

„Tak je to domluveno. Upřímně řečeno, taky bych tady nerad nocoval." Muž u řídicího pultu se drsně uchechtl.

Další minuty strávili tím, že se po laně spouštěli z výšky asi patnácti stop na palubu Pangaey. Po celou tu dobu se helikoptéra houpavě vznášela ve vzduchu. Nikde totiž nebyla plocha k přistání.

Všechno šlo hladce.

Poslední zamávání a pak se helikoptéra se stále větší rychlostí začala vzdalovat směrem k bujné zeleni pralesa, který obklopoval jezero ze všech stran.

„Doprčic!" řekla Naďa zcela neženský. Opatrně se dotkla kovového zábradlí (nemohli přece tušit, jak dlouho v něm ještě bude kolovat indukovaný proud). Podívala se při tom po bezprostředním okolí lodě.

Hunter a Frohn to spatřili o něco později než ona.

Na hladině plavala břichem vzhůru mršina mořského plaza. Zvíře se velmi podobalo krokodýlovi, ale nemělo končetiny uzpůsobené životu na souši, nýbrž pracky s ploutvemi. Šupinaté břicho vypadalo jako spálené a stejně tak i dlouhý rypák s dokořán otevřeným chřtánem, strnulým v této pozici. Smrtící zuby mírně zahnuté dozadu v tlamě bránily tomu, aby kořist mohla při polykání uniknout.

Jako většina mořských dravých ryb a plazů požíral zřejmě i tento druh své oběti celé, nerozžvýkané. Kameny v žaludku pak pomáhaly při následném rozmělňování a trávení.

„Metriorhynchus brachyryhunchus," řekla Naďa.

Vzápětí nato objevili celé hejno malých rybek, které plavaly mrtvé poblíž lodi.

„S tím nesouhlasím," prohlásila paleobioložka trucovitě.

Hunter se nápadné zdržel jakéhokoliv komentáře. Když pak ovšem řekl: „Hned se podíváme na klec," došlo Nadě, že byl v myšlenkách už o krok před ní.

Zbledla. Pak přikývla.

V nevelké vzdálenosti od lodi svítily červené boje.

„Postarejte se o echolot," vyzval Hunter paleontologa, který se choval opravdu nezvykle. Od časového skoku ono jiskření z jeho očí zmizelo a ať to bylo jakkoli absurdní, zdálo se, že mu to prospělo.

„Oukej," řekl Frohn.

Předtím jim pomáhal s vysazením člunu na vodu. V člunu bylo všechno, co potřebovali. Dokonce i nabitá pistole pro případ krajní nouze a signální pistole pro případ, že by opět klesla mlha a kdyby se vzdálili od Pangaey.

Byli již téměř hotovi, když je vylekal jakýsi zvuk z opačné strany lodě. Trval jen chvíli a připomínal pleskající vodu. Protože ovšem bylo bezvětří a na hladině takřka nebylo jediné vlnky, skupinka ihned zbystřila pozornost a neprodleně zamířila k přední palubě.

„Nic," řekl Frohn po chvíli pozorování.

Hunter vylovil dalekohled a prohledával i vzdálenější okolí. „Možná jsme se zmýlili…"

V téže chvíli tiše vykřikla Naďa. „Metriorhynchus…!"

Mrtvola plaza zmizela.

„Nasákl se vodou a klesl ke dnu," přispěchal Frohn s vysvětlením, kterému ovšem nikdo neuvěřil.

Hunter a Naďa seběhli do podpalubí. Frohn se vydal za nimi.

Museli nejprve zapnout echolot a příslušné zaměřovači přístroje. Trvalo několik vteřin, než vše začalo plně fungovat.

Hunter ukázal na zelenou obrazovku, na níž se rychle vzdaloval jeden pohyblivý bod od dvou dalších, pevných. Ty dva pevné byly Pangaea a klec. Ten, který se pohyboval…

„Ta mrtvola musí mít vynikající reflexy, když se takhle vlastní sílou dovede pohybovat," řekl Hunter obrácený k Frohnovi.

Paleontolog pouze pokrčil rameny. „Oč vlastně jde?"

„To se nedá na základě takového pozorování zjistit," řekla Naďa.

„Ale jen se podívejte na velikostí toho signálu. Je skoro tak velký jako loď…“

Hunter přikývl a současně zaklel. „Vy teď zůstaňte tady u monitoru,“ řekl Frohnovi. Ačkoliv v rámci týmu neměl nikdo z jeho členů pravomoc přikazovat, byl tohle docela jasný příkaz.

Echolot měl rádius přibližně půl míle. Zaměřený objekt se z toho okruhu vzdaloval enormní rychlostí, až nakonec zmizel z dosahu.

„Co chceš udělat?“ zeptala se Naďa.

„Musíme ke kleci, podívat se na delfíny,“ řekl Hunter. „Je mi úplně jedno, co to tam venku plave. Ale chtěl bych, abyste mě varovali, kdyby se to vrátilo…“ Pohledem doslova připíchl Frohna k židli před monitorem. „Zůstaneme v neustálém kontaktu vysílačkou.“

„Bez problémů,“ Frohn přikývl.

Hunter vystrčil Naďu před sebou na palubu.

„Nepodstupujeme tím příliš veliké riziko? Neměli bychom raději vyrozumět základnu, aby -“

„Aby co? Aby nás odtud rovnou odvezli? Bože, jsme tady přece proto, abychom rozlouskli záhadu té slané vody a abychom zjistili, co tady je všechno za havěť. Nemůžeme přece couvnout hned před prvním problémem. Pokud ten, kdo bude odpovědný za zaměřování, nic nezvrtá, nic se nám nemůže stát. Budeme se pravidelně střídat. To ovšem znamená, že občas budeš muset spolupracovat i s naším kolegou…“

Ukázal palcem dolů jako římský císař, ale stejně bylo jasné, koho má na mysli.

Krátce nato vyrazili ke kleci a zažili první překvapení.

Už když se blížili, zmocnila se jich chmurná předtucha. Všimli si, že zmizela jedna ze čtyř bojí, takže už nebyl vyznačen čtverec klece, ale pouhý trojúhelník. Protože stabilní koule, naplněné vzduchem, měly zabránit, aby mřížová konstrukce klesla ke dnu, obávali se, že klec se naklonila.

Hunter ani Naďa se nebáli, že by delfíni využili příležitosti a opustili klec – to konečně mohli udělat kdykoliv, protože měla nahoře otvor k dýchání, který byl dost velký, aby se jím protáhlo pružné delfíní tělo.

Klec nebyla konstruována jako vězení, ale jako ochrana, která měla pouze zabránit tomu, aby se dovnitř nedostalo nic většího. Delfíni byli vycvičeni tak, že v nebezpečí do ní ihned vklouzli a tam také trá-

vili celou dobu s výjimkou chvil, kdy spolupracovali s Hunterem a Naďou.

Klec měla minimalizovat jejich ohrožení v prostředí, které pro ně stejně jako pro lidi bylo naprosto neznámé. Zcela vyloučit se ovšem nebezpečí nedalo, jak vyšlo najevo nyní, když se přibližovali.

Hunter přistál těsně vedle nahnutého horního okraje a vzal si k ruce zařízení, které vypadalo jako upravený periskop. K hornímu výřezu trubicovitého přístroje bylo možno přiložit současně obě oči. Konec přístroje, dlouhého asi jako paže, se ponořil do vody a umožňoval spolu s připojenými reflektory sledovat situaci pod hladinou naprosto zřetelně a bez zkreslení.

Hunterovi se sevřelo hrdlo, když zvířata nespatřil hned a jeho obavy ještě více vzrostly. Ale pak je přece jen objevil – tísnila se celá ustrašená v nejzazším spodním koutě klece.

„Jak to vypadá?“ zeptala se napjatá Naďa.

„Mají strach, ale jinak jsou zřejmě v pořádku.“

Zatímco Naďa přehrávala pomocí vodního reproduktoru uklidňující zvuky, Hunter si prohlížel klec důkladněji, aniž by ovšem opustil člun.

Když se vedle Huntera objevili první delfíni s výrazem, v němž byl i přes paniku, která se jich zmocnila, výraz jakéhosi veselí, přerušil vědec na chvíli pozorování a chvíli se věnoval vyděšeným zvířatům. Pak se obrátil k Nadě:

„Ocelové výztuže jsou na několika místech zkroucené. Musela to být ohromná síla. Nějaká potvora se zřejmě domnívala, že ti naši drobečci jsou něco jako svačina…“

„Přestaň o nich takhle mluvit,“ zvolala Naďa rozzlobeně. „Myslíš, že za tím vězí ten Metriorhynchus?“

„Spíš ten, co si před chvíli odvlekl jeho mrtvolu. S tím krokodýlem by si naši kamarádi určitě poradili.“

Naďa přikývla, ale skepsi se jí stejně nepodařilo překonat. Kdo dokáže s určitostí říci, s čím je možné si v těchhle pravěkých vodách poradit a s čím ne.

„Ta zvířata tady rozhodně nemůžeme nechat další noc samotná,“ řekla.

„Jenže musíme. Dokonce možná ještě několik nocí. O dnech ani nemluvě. A prosím tě, nepokoušej se teď navrhnout, že bychom s nimi měli být solidární. Pro nás zůstává všechno při starém. Jen uvažuji,

jestli by nebylo lepší jim tu klec zakázat. Mohla by se pro ně snadno změnit v past. Stejně už teď nechybělo mnoho. Kdyby si na noc našli nějaké místečko…“

„Zabýváš se jimi delší dobu,“ ukázala se Naďa najednou navzdory jeho očekávání přístupnější. „Jestli to pokládáš za lepší z těch dvou špatných řešení…“

Hunter zapnul nahrávací přístroj, který zachytil vyděšené zvuky delfínů. „Vrátíme se zpátky na Pangaeu. Možná pomocí počítače zjistíme, co se chtělo těm drobkům dostat na kůži. Podle toho pak případně změním jejich úkol.“

„Ty je chceš za každou cenu vypustit ještě dnes?“

„Aby prohledali jezero? Samozřejmě.“

„Vědec!“ zasyčela Naďa a ne náhodou to znělo jako nadávka.S delfíny se dorozumívali posunky, k nimž nebylo zapotřebí dodávat žádné zvuky. Dokud od Frohna nepřicházelo varování, nebylo důvodu, proč by se nemohli dále pohybovat v okolí lodi. Nebylo na škodu seznámit se co nejdříve s nezvyklým vodním světem.

„Fajn, takže se teď vrátíme zpátky,“ řekla Naďa do vysílačky, která ležela celou dobu nepovšimnuta mezi ostatními přístroji.

Hunter nastartoval motor, jehož vrtule byla chráněna hustou mříží, aby neporanila delfíny nebo jiné vodní tvory.

„U vás je všechno v pořádku, Normane?“ zeptala se Naďa, když se Frohn neozýval.

Hunter pocítil, jak se ho zmocňuje zlost.

„Jestli před monitorem usnul…“

Dál se nedostal.

Před nimi na kýlu malého člunu se objevilo cosi tmavého, velikého a hrozivého a mířilo pod hladinou k nim – a to tak rychle, že mezi okamžikem, kdy to letmo zaregistrovali a chvílí, kdy se ona neskutečná obluda s hadovitě prohnutým krkem vynořila těsně před nimi, jako by bylo pouhé mihnutí oka!

Hunter, který svíral kormidlo, se pokoušel instinktivně strhnout člun. Ale jeho snaha přišla příliš pozdě. Špičatý kýl člunu už narazil do šedivé hory z masa a krve, která se pod hladinou jezera dostala až do jejich bezprostřední blízkosti a teď před nim rostla jako obrovitý útes.

Naďa pronikavě vykřikla.

Hunter byl příliš zaneprázdněn, než aby vykřikl také. Opět strhl

ruční kormidlo na opačnou stranu. Kýl se s odporným zvukem otřel o šedivě skvrnité, slizovité a temně lesklé tělo a způsobil, že tvor, který jako by pocházel z děsivých středověkých obrazů mořských oblud, začal nekontrolovaně a prudce pohybovat hlavou.

Z klokotavého a syčivého zvuku, který pohyby doprovázel, se Naděhrůzou zježily vlasy a už už čekala, že z tlamy toho netvora vyšlehne plamen. Na několik vteřin byla jako ochromená. Všechno se to odehrálo v rychlém sledu.

„Frohne, vy parchante!“ zařval Hunter a nechal člun být.

Rukou zašmátral po pušce, ležící vedle vysílačky. Naďa seděla celá sinalá mezi ním a Plesiosaurem. Oči měla vytřeštěné a byla celá strnulá. Vypadalo to, jako by byla naprosto neschopná pohybu, až do chvíle, kdy se dlouhý, tenký krk dinosaura jako had zvrátil dozadu a jeho hlava se s otevřeným chřtánem přiblížila k paleontoložce.

Tu teprve ochromení pominulo. Naďa divoce a nesmyslně začala mávat pažemi, vyskočila a zmohla se už jen na přidušené výkřiky.

Než ji bestie mohla chňapnout do chřtánu, ztratila Naďa v rozhoupané loďce rovnováhu a spadla přes palubu. Její výkřiky zanikly ve vodě, která se nad ní zavřela.

Takřka současně s tím se ozval Hunterův dunivý výstřel. Předtím vystřelit nemohl, protože mu v ráně stála Naďa.

Teď ovšem vzduchem zasvištěla kulka. Patrně však šla mimo a první výstřel zůstal také prozatím poslední, protože v následujícím okamžiku se člun jako ořechová skořápka rozkymácel na umělém vlnobití. Stačilo k tomu pouhé krátké zavinění širokého těla s mohutnými ploutvemi, které se otřáslo, jako by chtělo vyjádřit nelibost nad pokusem o protiútok.

Allan Hunter byl po hlavě vymrštěn do vody. Ztratil přitom pušku, ale ne vědomí. V té chvíli ještě nevěděl, zda je to pro něj štěstí. Možná by bylo lepší dostat se do spárů toho plaza v bezvědomí.

Kupodivu neměl strach o sebe. Jeho myšlenky patřily výhradně Naděpo níž však v rozčeřené vodě nebylo ani stopy.

S neuvěřitelnou lehkostí se „hora“ blížila. Hunterovi se zrovna podařilo s námahou se propracovat k hladině a zalapat po dechu, když se vedle něho ocitla hlava větší než jeho.

Hunter se pokusil včas se ponořit a současně uhnout stranou. Ale ještě během těchto snah cítil, jak pomalu a ztěžka dokáže provést to, k čemu velel jeho mozek.

Nedokázal se pohnout z místa. Bylo to jako v horečnatém snu. Jeho protivník byl rychlý. Po fyzické stránce ho ve všem předčil a zdálo se, že vůbec nejedná ze vzteku, nýbrž čistě z hladu.

Voda byla kalná. Ačkoliv Hunter měl oči otevřené, neviděl nic víc, než nejasné obrysy svého protivníka.

Každou chvíli čekal, že po něm chňapnou mírně dozadu zahnuté tesáky.

Ale smrtící úder ne a ne přijít. Nic mu nevyrvalo z těla zakrvavené kusy masa – nic nezanechalo stopu na jeho těle, které jen zdánlivě chránil oděv.

Proč ne?

Ta otázka mu pomalu začala zaměstnávat mozek, kterému se nedostávalo kyslíku. Mířil poloomámený k hladině a nedbal na to, co ho tam případně může čekat.

Konečně se vynořil nad vodou, zalapal po dechu, převrátil se kolem vlastní osy a trochu se zorientoval.

Zuřivý řev ho hned upozornil na novou pozici Plesiosaura, který se teď od něj poněkud vzdálil.

Že by si snad vyhledal atraktivnější sousto?

Naďu?

Hunter vykřikl její jméno. Nedostal však odpověď, ani dívku nikde nezahlédl, zato ovšem rychle pochopil, že mohutný mořský plaz ho nenechal být jen tak bez důvodu.

Zatímco se valil pryč, aniž využil možnosti ponořit se, zmítalo se jeho tělo neustále prudkými pohyby.

Allan Hunter si ten úkaz nedovedl vysvětlit jinak, než že onen obrovitý obojživelný plaz byl zřejmě sám napaden.

Delfíni! napadlo ho konečně. Příčina toho náhlého ústupu by tím tedy byla vysvětlena. Delfíni se totiž v mezních situacích nezalekli zaútočit třeba i na žraloky. Naprosto cílevědomě přitom naráželi svými kostnatými rypáky do citlivé spodní části těl žraloků, která není chráněna hrudním košem, a způsobovali jim tak poranění vnitřních orgánů. Mnoho žraloků zaplatilo tuto odvahu podstatně slabších zvířat životem.

Bylo ovšem poněkud pochybné, že něco podobného se mohlo odehrát i v případě dospělého Plesiosaura, který musel být pro delfíny přinejmenším stejně neznámým tvorem jako pro lidi.

Záhada to byla tím větší, že Hunter zaslechl křik svých delfínů z

opačné strany. Nevšímal si už prchajícího Plesiosaura a plaval směrem k Pangaee, kde zažil další překvapení.

Ve stínu lodi, ukryti tak, že z místa, kde se člun převrátil, nebyli vidět, se krčilo všech pět delfínů. Vystupňovali teď křičení a kvikot do symfonie plné zděšení a strachu, jakou by snad nebyl schopen napsat žádný skladatel.

Chovali se velmi zdrženlivě, takřka přehnaně opatrně a drželi se těsně vedle sebe, dotýkali se navzájem těly a vytvořili tak plochu, na níž spočívala omdlelá Naďa. Ta se neprobrala ani teď, když k ní doplaval Hunter. Při pádu do vody musela ztratit vědomí a pořádně se zřejmě nalokala vody. Hunter ji ještě ve vodě zběžně prohlédl. S úlevou zjistil, že tep i dýchání jsou stabilní. Vyšplhal se na palubu lodi a navigoval delfíny tak, že se mu s jistou námahou podařilo vytáhnout k sobě nahoru Nadino bezvládné tělo.

Sotva se ocitla na palubě, křik a pískot delfínů ustaly.

Hunter se pustil hned do oživovacích pokusů, vypumpoval Nadě z plic značné množství slané vody.

„Počkej tady – hned jsem zpátky!“

Když na něj zamrkala a rozkašlala se, hned ji nechal být a rozběhl se do podpalubí.

Během toho všeho ani na chvíli nezapomněl na Normana Frohna.

Teď si ho tedy podá.

Chystal se, že si vezme pořádné do parády toho člověka, který tak neuvěřitelně zanedbal své povinnosti a vystavil přitom nebezpečí životy svých kolegů, jako by byli na nějakém nedělním výletě!

Jenže když Hunter vešel do kabiny se zaměřovacími přístroji, zažil další překvapení.

Norman Frohn neseděl na židli. Ležel na zemi a s úpěním se svíjel. Sám si strhl z těla košili tak nešikovně, že sám sebe spoutal.

Teď už se ani nesnažil vyprostit. Byl k Hunterovi obrácen zády, která se už v ničem nepodobala lidské pokožce. Na první pohled to připomínalo veliký krevní výron. Zepředu vypadal stejně. K tomu ještě ono nesmyslné chroptění, které se dralo Frohnovi z úst.

„Bože můj…!“ zvolal přiškrceně Allan Hunter.

Doktor Steven Green byl specialistou na tropické nemoci a současně kapacitou v psychologii. Kromě toho byl něčím, čemu se pro nedostatek přesnějších pojmů říkalo „divous“.

Ani ne tak kvůli jeho zevnějšku, jako spíše pro jeho skryté nálady. Nebyl ani příliš starý a ani šedovlasý. Se svými třiačtyřiceti roky, jedenácti měsíci a dvaceti dny byl vlastně docela mladý.

Zcela lhostejně – jak už bylo jeho zvykem i v těch nejvypjatějších situacích – si před pár dny uvědomil, že zakrátko bude mít čtyřicáté čtvrté narozeniny. Od té doby mu to jeho termínový kalendář, zabudovaný v akustických náramkových hodinkách, připomínal. Tohle číslo si nechtěl za žádnou cenu nechat ujít. Vždyť něco takového se zopakuje nejdříve za jedenáct let. I kdybychom vzali v úvahu požehnaný věk osmaosmdesát let, má člověk k oslavě takového čísla příležitost v nejlepším případě pouze osmkrát za život.

Green se domníval, že takovéto vzácné příležitosti si člověk nemůže nedbalostí nechat ujít. Připravoval velikou oslavu, ať už bude ten den kdekoliv. V nejhorším případě by se nezdráhal oslavit to třeba s dinosaury.

Takže takový byl doktor Steven Green.

Když vystoupil z dvouvrtulové helikoptéry leteckého vojska a kráčel po přistávací ploše k oběma čekajícím mužům, nesehnul se jako většina lidí pod rotujícími listy, které vířily vzduch, ale kráčel vzpřímeně, svíraje pevně aktovku v levé ruce. Pravici potřeboval k potřásání rukou. A kdyby si předtím celou situaci v duchu nepřehrál, musel by teď tašku zbytečně předávat z jedné ruky do druhé.

I to pro něj bylo typické. Nesnášel zbytečný výdej byť jen jediné kalorie navíc.

„Doktor Green?“

Muže, který mu podal ruku jako první, už osobně znal.

„Duchenay. Vítám vás.“

„Mohl bych vám představit majora Healyho? Je to zástupce generála Poundera v táboře. Generál musel naléhavě do Washingtonu…“ Nemusel nijak zvlášť zdůrazňovat, že všichni teď podléhají jeho velení.

Muž v uniformě přešel představování bez sebemenšího náznaku nějakého vzrušení. Jeho podobnost s legendárním generálem Schwarzkopfem ze stejně legendární války v Perském zálivu byla zřejmě

dílem náhody. Legendární obojí proto, že to byl poslední propagandisticky využitelný vítězný zásah amerických ozbrojených sil. Blížil se konec tisíciletí a byl nejvyšší čas zaznamenat nové úspěchy, ať už jakékoliv povahy.

„Majore…“ Stisknutí rukou bylo rezervovanější.

„Doktore…“ Opovržení bylo oboustranné, i když Green zachovával dekorum stejně jako Healy.

„Pokud souhlasíte,“ pokusil se Duchenay poněkud prorazit chlad, „nebudeme ztrácet čas.“

„Stalo se od té doby, co jsme spolu telefonovali, něco nového?“ zeptal se Green, který si pramálo potrpěl na formální oslovování.

„Uvidíte sám.“

Než vešli do nemocničního traktu, major Healy se pod jakousi záminkou vzdálil.

„Konečně,“ povzdychl si Green.

„Nikdy jste se nezmínil o tom, že nemáte rád vojáky,“ řekl Duchenay.

„Taky nikomu nepovídám, že nemám rád kopřivku.“

Duchenay mu ukázal totéž, co předtím Nadě Bancroftové. Ještě před návštěvou Harryhausenovy skupiny v karanténní místnosti mu ovšem ukázal záběry moskytů z bažin nově vzniklého jezera. Na Greena to udělalo stejný dojem, jako na všechny před ním. Ale kladl podivně málo otázek. Spíše naléhal na to, aby se mohl podívat na lidi, kteří byli pobodáni.

Situace v karanténní místnosti byla celkem stabilizovaná. Jen jedno začínalo být už jasné: existovaly osoby, které byly vícekrát pobodány než jiné a halucinační příznaky se u nich neprojevily. A naopak zase byly dva tři případy s pouhým jediným bodnutím, a ti lidé přesto trpěli hodinu od hodiny silnějšími halucinacemi.

Přesto se ale nikdo neodvážil zdánlivě neproblematické případy vyčlenit, nebo je dokonce považovat za zdravé.

Steven Green se teď trpělivě věnoval postupně každému z oněch třiceti vojáků. S každým si promluvil minimálně dvě tři minuty a trvalo dvě hodiny, než dokončil ono první setkání se svými budoucími pacienty.

Po celou tu dobu byl přítomen Noel Duchenay a se směsí úžasu a spokojenosti si všiml, že vojáci se od samého počátku nechovali ke Greenovi nijak agresivně. Naopak, jako by jim od první chvíle dodá-

val důvěry, a už to samo bylo mnohem více, než v co Duchenay doufal.

„Co na to říkáte?“ zeptal se Greena, když spolu vyšli na chodbu.

„Zatím nic. Budu muset provést krevní testy.“

„A ty halucinace?“

„Ty mohou mít traumatické příčiny.“

Duchenay se zastavil a řekl: „Musím vám ukázat ještě někoho.“

„Dalšího pacienta?“

Duchenay přikývl, ale pak dodal: „Ještě před hodinou jsme o tom neměli ani tušení.“

Green na něj tázavě pohlédl, ale Duchenay ho vedl dál k uzamčené místnosti, před kterou stála zvláštní hlídka.

„Není to přehnané?“ řekl stoik Green. Už u karanténní místnosti v duchu s odporem zaregistroval, že se podobá spíše vězení.

„Tábor uprostřed DINOLANDU existuje teprve sotva tři měsíce,“ řekla pravá ruka profesora Sondstrupa. „Ohrožení zvenčí docela stačí, a vnitřní ohrožení si už vůbec nemůžeme dovolit. Raději trochu více opatrnosti než…“

„Hovořím spíše o lidské důstojnosti,“ vpadl mu téměř lhostejným tónem do řeči Green. „O důstojnosti pacientů. Jakpak by bylo vám, kdyby vás s nějakými neznámými příznaky někde zavřeli?“

„Smířil bych se s tím.“

Z Duchenayových úst to znělo dokonce i věrohodně. Green to prozatím nechal být.

Vchod byl odjištěn a oni vstoupili, pořád ještě v pláštích a s rouškami přes ústa, do jasně osvětlené místnosti za dveřmi. Ozbrojená stráž zůstala venku.

Teplota v místnosti byla dost vysoká, kolem osmdesáti stupňů Fahrenheita. Nezdálo se tedy divné, že muž, ležící na pryčně na boku, otočený obličejem ke stěně, byl docela nahý.

Zdálo se, že mu nahota vůbec nevadí, možná dokonce i spal, protože se nehýbal.

„Zvláštní případ,“ řekl doktor Steven Green a zamířil k muži, jako by přitahován magnetem. „Pokročilejší stadium než u ostatních…“

Duchenay šel za ním a přikývl. „Tak to vidím i já. A ten člověk to sám potvrdil, když se probral z bezvědomí.“

„Kdo je to?“

„Vědec.“

Green opatrně ohmatal záda, která se proměnila v neuvěřitelnou změť barev a vyboulenin. Samotná kůže byla na omak studená a slizká.

„Povídejte," vyzval Duchenaye, aniž přerušil prohlídku.

„Jmenuje se Norman Frohn. Patří k týmu, který měl dnes začít prozkoumávat nově vzniklé solné jezero. Zhroutil se na lodi oné expedice. Strhal si z těla šaty. Tak se na to přišlo. Předtím o tom nikdo nevěděl.

Expedice byla okamžitě přerušena a toho muže přivezli sem. Krátce jsem s ním hovořil, když se probral. Přísahá, že už před dvěma třemi týdny ho v táboře v noci něco bodlo. Byl tehdy také u táborového lékaře, který už tady teď není – je v Boulder City. Zřejmě tu věc podcenil. Věnovalo se tomu málo pozornosti a Frohn o tom také už s nikým nemluvil."

„Jak mohl tohle –" Green ukázal na záda, „– tak dlouho ignorovat?"

Duchenay pokrčil rameny. „Má halucinace?"

„Tvrdí, že ne."

„Takže tenhle kontakt s moskyty je tedy čtrnáct dní starý…" Green se napřímil a ustoupil krok od Frohna. Pak se obrácen k Duchenayovi zeptal: „Kdy se to jezero objevilo v přítomnosti?"

„Jeho první část asi před čtrnácti dny. Ale první kontakt s hejnem moskytů měli Harryhausenovi lidé. Ti…"

„Přesto to ovšem do sebe zapadá. To setkání s hejnem moskytů je skutečně podivné, ale nijak to nevylučuje, že už předtím mohlo dojít k ojedinělým kontaktům. Možná také k jedinému – totiž u tohoto muže."

„Myslíte, že by se nějaký moskyt zatoulal?"

„Říkejte si tomu, jak chcete. Jediné, co nehraje, je, že nemá žádné bludné představy." Poměrně rychle vykročil dopředu a sehnul se hluboko až k nehybně ležícímu muži, který po celou dobu zíral do zdi. „Tak jste to říkal, že, Normane…?"

„Ano," řekl Frohn. „Mohl bych teď už jít do práce?"

Ten rozkaz přišel shora.

Z nejvyšších míst.

A i režie přicházela „shora“ z helikoptéry opatřené šedozeleným maskovacím nátěrem, která z bezpečné výšky nad korunami borovic, gingo a přesličkami dávala tipy pro pochod oním zeleným peklem.

Sternheim byl varován. Nad osmi muži a dvěma ženami jeho elitní jednotky visel jako na hedvábném vlákně Damoklův meč v podobě osudu Harryhausenovy a konečně i Stoneovy skupiny.

On sám si všechny lidi vybíral a věděl, že pokud se to nepodaří těmto deseti, nepodaří se to nikomu. Ale vlastně si s tím vůbec starosti nedělal. Jako většina lidí ve vysokém postavení se oddal klamné víře, že zohlednili i ty maličkosti, na které ostatní pozapomněli.

O nezdaru jejich výpravy nepřipouštěl jakékoliv diskuse, i když svým nadřízeným tvrdil, že nebezpečí nepodceňují a že počítají doslova se vším. Sternheim byl natolik vojákem, že si onu malou lež, která byla slučitelná s jeho hrdostí a sebevědomím, rád odpustil.

Vozem dojeli z tábora k pobřežní zóně jezera natolik blízko, jak to jen bažinatý terén dovoloval.

Sternheimovu pozornost na chvíli upoutalo krákání létajícího dinosaura, vznášejícího se vysoko na šedivé obloze. Protože ovšem z helikoptéry nepřicházely pokyny, dalo se usuzovat, že je to jediný exemplář. Ani vrtulníku, ani skupině tedy z této strany nehrozilo nebezpečí.

„Hned budete na místě,“ řekl Stretter z kabiny helikoptéry.

„Vidíte něco?“ zeptal se Sternheim mikrofonem.

Přišla váhavá odpověď. „Zatím ne, pane.“

„Co to má znamenat?“ reagoval chladně Sternheim.

„Zatím se neobjevil ani žádný ‚mrak‘, ani ta líheň, kterou popsal Harryhausen.“

„Tak se spusťte níž.“

„Pane, už jsem kousek pod povolenou mezí pro pozorovací…“

„Níž!“ zavrčel Sternheim. Jeho lidé naslouchali celému rozhovoru. Jeden z nich se zasmál.

Kdosi se pokaždé směje, pomyslel si Sternheim. Pohledem přejel kombinézy matně se lesknoucí v tlumeném slunečním světle. Na těch by si krvežízniví dinosauři vylámali zuby. Poněkud menší pohyblivost, která s takto bezpečnými oděvy byla spojena, rádi oželeli.

Kromě Sternheima byli vedle samopalu vyzbrojeni dvoudílnými desetikilovými tornami. Sem tam nějaký žertík jim musel dopřát, po-

kud neměla nálada klesnout docela na bod mrazu.

„Je, pane!“ vzápětí přišel pilotův dodatek: „Nic, pane, ty plásty zmizely.“

Sternheim se domníval, že špatně slyší. „Copak to znamená, že se tady plácáme v bahně jen kvůli nějakému výmyslu?“

Hlas ve sluchátkách mlčel. Teprve po chvíli se ozvalo hlášení: „Proletím trochu okolím…“

Sternheim ošklivě zaklel. Jeho lidé se zastavili. Prohledávali rozbahněné okolí a pozorně se rozhlíželi na všechny strany. Jedna z žen si pohrávala s poplašným granátem u pasu, až ji Sternheim ostře napomenul.

Krátce nato se ozval pilot helikoptéry. „Tady něco mám, pane. Od vás asi tři sta metrů severně podél jezera. Ale půda tam nevypadá moc důvěryhodně.“

„Jste si jist, že jsou to ty plástve, které hledáme?“

„Naprosto, pane.“

„Fajn, tak nás navigujte, zkusíme to! Kde je líheň, nemohou být daleko vyklubané bestie…“

Zdálo se, že jeho lidé byli rádi, když se šlo dál. Následovat pilotovy pokyny se ukázalo jako celkem neproblematické. Přesto se Sternheim v duchu ptal, zda by nebylo jednodušší a podstatně bezpečnější provést celou akci z vrtulníku.

Technicky by bylo jisté docela možné vyzvednout část té líhně ze vzduchu. A ani odchycení jednoho či více živých moskytů by nemělo být s příslušným zařízením problémem

Kdyby nebyl obdařen tak skálopevnou sebedůvěrou, možná by považoval sebe i svou jednotku za naprostý strategický omyl, ale takto…

Půda pod jejich holínkami byla skutečně stále pochybnější. Někteří se v závislosti na váze bořili až po kolena do blátivé kaše.

Sternheim chtěl právě pilotovi položit otázku, kdy už konečně budou na místě, když se před nimi objevilo pole pláství. Bylo barvou přizpůsobeno bažině, takže o ně téměř zakopli, než si jich všimli.

Zklamání po namáhavém pochodu bylo značné.

„Prázdné…“

To byl fakt, na němž se nedalo nic změnit: během jediného dne, od chvíle, co plásty objevila Harryhausenova skupina, se tedy museli moskyty vylíhnout a opustit líheň. Dokonce ani místa zničená stoupnutím těžkými botami nic neobsahovala. Celé to pole plástů vypadalo,

jako by bylo nejen opuštěné, ale i pečlivě vyčištěné!

„Támhle se něco hýbe, pane!“

Sternheim se podíval směrem, kam ukazovala natažená paže.

Přesně uprostřed pole plástů (z čeho vlastně byly?) se cosi chvělo.

„Podívejte se na to, Walshi!“ přikázal Sternheim vojákovi, který to spatřil. „Vezměte to a přineste to, ať je to cokoliv.“

Soudě podle pohybů to nemohlo být nic velikého. Snad pozůstatek nějaké larvy?

Walsh byl stejným nepřítelem dlouhých řečí jako Sternheim.

Poslechl.

Celé to tkanivo plástů měřilo na délku asi šest metrů a tři metry do šířky. Vypadalo tedy jako nějaký koberec, který si tady venku rozprostřel některý z tvorů, aby se tady zařídil ‚útulněji‘.

Koberec se jako želé třásl pod každým nejistým krokem, jímž se Walsh za tichého povzbudivého pokřikování svých druhů blížil ke středu. Trhavé pohyby způsobovala mimo jiné i vyztužená konstrukce kombinézy.

Zatímco on sám vyměnil samopal za podběrák s jemnou síťkou, ostatní mu kryli záda s odjištěnými zbraněmi. Sternheim nechtěl podstupovat zbytečné riziko. Kdo může říci, jestli najednou něco nevyrazí z lesa, i když z helikoptéry nic podobného nehlásili?

Walsh se zastavil, když dorazil na místo.

„Co vidíte?“ zeptal se Sternheim.

„Nic,“ řekl Walsh. „Je to…“ Otočil podběrák a koncem tyče dloubal do plástu plného bahna, který omylem považovali za plný.

„…obávám se, pane, že jsme se zmýlili.“

Sternheimova nadávka nebyla očekávaným pokynem k návratu.

„Tak co jsme to, k čertu, viděli? Ten pohyb…?“

Walsh stáhl rukojeť podběráku, chtěl se už otočit ke skupině, když tu se bahno před ním najednou nafouklo do veliké bubliny.

Víc nic.

Pak byl opět klid.

Walsh obratným pohybem zase dostal podběrák do správné polohy a pomyslel si: No počkej!

Prudkým pohybem chtěl vniknout podběrákem do nitra plástu a vytáhnout z něj jeho obsah.

Zmizel, ještě než se vůbec stačil podběrákem rozpřáhnout.

Podali protest. Oficiální protest proti ignoraci, na niž u armády narazily jejich oprávněné námitky. Ale reakce daly Allanu Hunterovi a Nadě Bancroftové na srozuměnou ještě jasněji než text jejich smluv, že jsou jen nepatrným článečkem v celé mašinérii DINOLANDU.

Ani Sondstrup se nechtěl v jejich věci angažovat a nejvíce je deprimovalo, že jim to neřekl osobně, ale nechal to vyřídit Duchenaye.

Od chvíle, co je po tísňovém volání dopravili z Pangaey do tábora, uplynulo čtyřiadvacet hodin.

Přesně tak dlouho byl přerušen kontakt se skupinou jejich delfínů. Ti tam byli ponecháni dočista sami sobě. Už neměli čas, aby jim dali instrukce nebo pokyny, jak se mají chovat.

Když se Naďa vrátila z jednání s Duchenayem, našla Huntera v jeho místnosti u notebooku.

„Tak co?“ zeptal se Hunter.

„Nic. Naše starosti ho vůbec nezajímají. Ta zvířata jsou mu docela fuk. Zajímá ho jedině Frohn.“

Hunter přikývl, jako by ani nečekal nic jiného. „Jak je mu?“

„To je právě to. Duchenay povídal, že chce zase pracovat.“

„To je přece dobrá zpráva.“

„To sotva. Oni mu věří.“

Hunter přerušil svou práci. Právě vyhodnocoval zvuky delfínů, které nahřáli v jezeře. Krátce před útokem – jak už mezitím zjistili – Elasmosaura z čeledi Plesiosaurů.

A krátce před tím, než se zhroutil Frohn.

„Co to má znamenat?“

Pokrčila rameny. „Zřejmě přijel ten ohlášený odborník. Všem, které pobodali moskyti, teď kontrolují srdce a ledviny. I Frohnovi. Jenže právě u něj jsou bezradní. Jenom on sám dělá, jako by se nic nestalo. Vzhledem k problémům, které mají ostatní, mu na to zřejmě nikdo neskočí. Navíc jeho imunitní systém zareagoval nejprudčeji ze všech. Jeho záda už se takřka vůbec nepodobají lidskému tělu.“

„To tvrdí Duchenay.“

Naďa přikývla. „Já mu věřím. Ty ostatní jsem viděla na vlastní oči. Jak jsi daleko?“

Hunter se slabě pousmál. „Jsme my ale k smíchu.“

„Jak to myslíš?“

Hunter se odrazil v otáčecí židli, uchopil Naďu za ruku a strhl k sobě, takže mu skončila v klíně.

Zdálo se, že se ani nemusela příliš přemáhat. Přesto ale zvolala: „Ale, pane doktore! Kdyby nás někdo viděl…!“

Hunter ji takřka vášnivě políbil. „My jsme se vážně úplně zbláznili,“ vzdychl, když ji opět pustil. „Vlastně bychom to měli oslavit!“

„Oslavit?“

„Copak jsme právě neseskočili hrobníkovi z lopaty?“

Naďa se usmála. „Právě si to zkouším plasticky představit. Ale máš pravdu.“

„Takže to znamená?“

„Tahle noc patří nám!“

Přesně na tohle zřejmě čekal. „U tebe, nebo u mě?“

„U mě, samozřejmě. Tady to vypadá jako v mučírně počítačového maniaka. Kde je romantika?“

Po tomhle erotickému intermezzu mu pomohla s vyhodnocováním zvuků. S využitím překládacího programu, který Allan Hunter vyvíjel celá léta, byla v omezeném rámci možná jednoduchá komunikace mezi člověkem a inteligentními mořskými savci.

I jinde se pracovalo na podobných dorozumívacích metodách, ale Hunterova byla všeobecně považována za nejúspěšnější a také ji na celém světě používali. Možná i to bylo důvodem, proč se s Naďou dostali do užšího výběru kandidátů na průzkum pravěkého jezera a proč jím nakonec také byli pověřeni.

Jelikož oceánologův notebook neměl ani zdaleka kapacitu palubního počítače nebo mobilního terminálu v táboře (k tomu je teď pod nejnemožnějšími záminkami nechtěli pustit), zabralo přeložení i těch nejjednodušších pojmů dost dlouhou dobu.

Když konečně bylo k dispozici vyluštění, namísto odpovědí se vynořily další otázky. Záznam byl z doby před útokem Elasmosaura na člun, právě když delfíni celí vystrašení vyplouvali z poškozené klece.

Podle zcela jednoznačných popisů mohl být útočníkem na klec pouze Plesiosaurus, který si pak později také odvlekl mrtvolu Metriorhyncha. Musel mít úžasnou sílu a se svým mimořádně dlouhým krkem byl přímo stvořen k tomu, aby se buď mezi mřížemi, nebo horním otvorem klece dostal dovnitř a spořádal její obsah.

„K tomu útoku na klec zřejmě došlo těsně před naším příjezdem," řekla Naďa a otřásla se přitom. „Nemyslím si, že ten elasmo by se musel nějak zvlášť namáhat, aby svůj záměr dovedl až do konce. Kdybychom ho nevyrušili…"

Hunterova tvář prozrazovala, že dospěl ke stejnému závěru.

„Bude to zkoušet dál," předpověděl temně. „Můj výstřel ho nezasáhl."

„Ale co nás to tedy zachránilo?" zeptala se Naďa. „Sám od sebe si to přece nerozmyslel. Když to nebyli delfíni, kteří se celou dobu starali o mě, tak kdo?"

Na to nedal magnetofonový záznam odpověď. Jen jednou vydal jeden z delfínů sled zvuků, které notebook přeložil jako MÍRUMILOVNÍ NOČNÍ NÁVŠTĚVNÍCI.

Tím mohlo být míněno leccos. Od neškodných ammonitů až po rybky, které se nabízely delfínům jako potrava…

„Myslíš si, že elasmo mohl být tím zabijákem, kterýma na svědomí Stoneovu jednotku?" zeptala se Naďa. „Pokud vím, nemohou Plesiosauři klást vejce do vody, ale musí je stejně jako želvy zahrabat na souši."

Hunter zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím, že jsme našli toho zabijáka. Ten masakr způsobil nějaký dosud naprosto neznámý druh. Jeho chování neodpovídá vůbec žádnému vzoru – alespoň já o žádném nevím. Slyšel jsem o tom, že vejce se obalují čímsi jako vrstvou kompostu z hnijícího materiálu, aby teplo, které se uvolňuje, podpořilo zrání. Ale tato metoda je pro mne naprosto nová…"

„Stonea pořád ještě nenašli," řekla Naďa zdánlivě bez souvislosti.

Hunter přikývl. „Ani si už nemyslím, že ho někdy najdou."

Stalo se to tak samozřejmě a proběhlo to tak hladce, že Walsh už docela zmizel, když si teprve jeho druhové pomalu začali uvědomovat, co se jim odehrálo přímo před očima a před hlavněmi jejich zbraní.

Ze Sternheimova výkřiku: „Nestřílet!" byla patrná veškerá bezmocnost, která se zmocnila nejen jeho, ale každého, kdo musel přihlí-

žet, jak se plástový koberec s Walshem uprostřed najednou smrskl a s příšerným bubláním byl jakoby pohlcen do ohromné výlevky pod ním.

Pravdou ovšem bylo, že tam, kde se koberec nakrčil, už nebyl pevný podklad, ale zrádná bažinatá zóna, což poznali vzápětí všichni, kteří se na Sternheimův povel vrhli vpřed a namířili zbraně na bod, který se stal Walshovi osudným.

Nikdo se neodvažoval vystřelit, protože pravděpodobnost, že zabijí Walshe, byla větší, než možnost, že zasáhnou bestii, která ho stáhla dolů, pod tu kašovitou hmotu.

Čtyři z elitních Sternheimových vojáků se hned po prvním kroku zabořili až po pás do bahna, které mělo tu zrádnou vlastnost, že po několika jejich instinktivních záchranných pohybech je pohltilo až po ramena.

Jen díky jejich zbylým druhům se stačili zachytit za nastrčené násady podběráků. Kombinézy, které je měly chránit, se jim teď pro nemotornost staly takřka osudnými. K tomu se družil ještě nepříjemný pocit, že to, co zhltlo Walshe, může každou chvíli chňapnout i po nich a stáhnout je do hlubiny.

To se ovšem – ať už z jakýchkoliv důvodů – nestalo. Možná byla ta příšera právě plně zaměstnána tím, aby rozlouskla Walshovu plastikovou kombinézu…

„Fajn," řekl Sternheim, když se zbylých devět členů skupiny shromáždilo kolem něj, se zbraněmi a pohledy namířenými na pruh bažiny, v němž se odehrálo cosi nepochopitelného.

Sternheim přesně věděl, že je třeba něco podniknout, protože potlačovaná panika by snadno mohla propuknout navenek. Jeho lidé byli dobří jedině tehdy, když mohli rozjet akci. Proti nepříteli, kterého nebylo vidět, by mohli žalostně selhat.

„Pro Walshe už nemůžeme nic udělat – snad kromě toho, že bychom mu připravili rychlou smrt. Hardy, odpalte okamžitě XP-100! Čas výbuchu – dvacet vteřin…"

Podivné chvění v jejich pohledech rázem ustalo. Zdálo se, že všichni jsou tomu rozhodnutí rádi, i když znamenalo pro jednoho z nich jistou smrt. Ale se smrtí všichni počítali – i Walsh. Co by pro ně mělo mnohem osudovější důsledky, by byl nepřítel, který by zůstal neviditelným a v jejich představách by se stal čímsi nepřemožitelným.

XP-100 byl jediným správným řešením.

Hardy si ho odepjal od opasku a naťukal podle Sternheimova po-

kynu do digitální paměti čas vznětu. Pak odjistil onu věc velikou asi jako pěst, připomínající želví krunýř, a hodil ji mohutným rozmáchnutím přesně na místo, kde zmizel Walsh a onen plást.

Od té chvíle uplynuly už tři minuty a na povrchu močálu, v němž díky své vlastní tíži granát zmizel, nebylo patrné ani sebemenší zachvění. Tuhé bahno se jen kašovitě zahýbalo. Jako zhoustlá, temná, páchnoucí hmota.

Sternheim a jeho lidé ustupovali, až si vytvořili uctivý odstup.

Krátce poté granát v hloubce vybuchl a bahno a krev dostříkly až k místu, kde skupina stála.

„Máme tu bestii!“ zvolal kdosi.

„Máme Walshe,“ poznamenal kdosi jiný skepticky.

Pravda byla někde uprostřed, jak zjistili při opatrném přiblížení. Tlak výbuchu roztrhal a vytlačil na povrch něco, co se ani v náznacích nedalo složit do celku.

Něco se podobalo lidské tkáni, něco zase rozdrcenému, bledému červovitému tvorovi – v každém případě to nebylo nic, co by bylo známo z knih o mezozoiku. A pokud byl dojem na základě oněch zbytků správný, nemělo to ani kostru.

Každý z těch, kdo tady stáli, znal legendy a báchorky o středověkých červech, kteří většinou sídlili pod studnami a stromy uprostřed měst a kteří prý připravovali lidi o tyto životně důležité tepny.

Představa, že by na oněch pověstech přece jen bylo něco pravdy, měla snad ještě hrozivější příchuť, než smrt jejich kamaráda, o níž už teď nebylo pochyb.

Zášť bělavé krvácející části neznámého tvora pak vyvolaly vedlejší účinek, na nějž v té chvíli nikdo nepomyslel. Odporně páchnoucí tělesná tekutina přilákala ty, kteří se specializují na krev a zřejmě přitom ani nejsou zvlášť vybíraví.

Vzduch byl najednou plný onoho příšerného zvuku.

A pak se objevili moskyti.

Ne několik – byla jich celá hejna.

Panika nenastala, protože tentokrát moskyti nenarazili na bezbranné hostitele. Plastikové pancíře speciálních kombinéz se ukázaly jako nepřekonatelné překážky. Dřív než roj na tento poznatek zareagoval ústupem, zapracovalo několik podběráků. A pak…

„Nasadit filtry!“ přikázal Sternheim, který se opět cítil pánem situace.

Každý z jeho lidí chytil přinejmenším jednoho moskyta a spolu s odnímatelnou síťkou podběráků ho umístil do spodní části torny.

Sternheimův povel teď připomněl, proč sem ještě přišli. Filtry byly součástí jejich přileb a stačilo je pouze přitisknout k ústům a k nosu. Držely samy.

Pak uvolnili z toren konce hadic a zapnuli rozprašovače.

Moskyti, vzdálení v evolučním vývoji stovky milionů let, byli naprosto bezbranní. Tenký povlak smrtící chemikálie jim obalil nebezpečně vypadající části těla. Ačkoliv většina moskytů stačila uprchnout, přece jen naplnil výsledek akce elitní jednotku uspokojením. Vědomí, že hmyz, který bezmocně padal k zemi a tam se pak svíjel a hynul v nekontrolovaných křečích, není nepřemožitelným výplodem prehistorické přírody, pošramocenému sebevědomí prospělo.

Začaly padat první oplzlé žerty.

Sternheim je přešel bez povšimnutí – jako první pokus o smích po Walshově smrti. Jeho „psychologie“ byla naprosto instinktivní. O Freudových studiích neměl valné mínění. A jeho metoda se osvědčovala.

Když se dali na ústup, vypadalo to v jejich okolí jako po odvrácení jedné z biblických ran. A v tom, že nešlo o žravé kobylky, nýbrž o žravé moskyty, nebyl pro vojáky valný rozdíl. Ani pro Walshe.

Bylo už pozdě, téměř deset večer, když se Naďa a Hunter rozešli. Paleobioložka, jejíž hlavní oblastí zájmu byla oceánologie, odešla do svého pokoje, důkladně se osprchovala, zhasla světlo a bez jediného kousku prádla si lehla do postele.

S Hunterem ještě jednou protestovali jak u Duchenaye, tak u majora Healyho, který zastupoval v táboře generála Poundera, proti bezohlednosti, se kterou zacházeli s delfíny. Ti totiž zůstali venku v pravěkém jezeře. Protesty ovšem byly marné. Oba muži argumentovali údajnými instrukcemi, které měli, a k Sondstrupovi nebylo možné se dostat.

Nezbývalo než doufat, že delfíni osvědčí svou inteligenci a že se budou zdržovat v dostatečné vzdálenosti od Pangaey, která se opět

proměnila v energetickou past.

Jestliže ne…

Naďa ani nechtěla pomyslet na možné důsledky.

Nechali sem dovézt inteligentní savce z delfinária, v němž pracovali. S jejich pomocí chtěli co nejrychleji prozkoumat flóru a faunu jezera, což nebylo díky Hunterovu počítačovému programu pro překlad řeči delfínů ničím utopickým.

Nemohli ovšem souhlasit s tím, aby po Frohnově kolapsu a po nejasnostech, které s tím podle vojáků zřejmě souvisely, byla celá skupina delfínů obětována.

Vzhledem k těmto tíživým obavám se Naďa v duchu ptala – když měla poprvé trochu času, aby se nad tím zamyslela – zda to byl dobrý nápad, dát si schůzku s Hunterem. Bylo dost vzrušení i bez osobních komplikací a značně pochybovala o tom, že by dnes měla náladu na intimnosti a že by se Hunterovi podařilo dosáhnout toho, aby zapomněla na všední starosti.

Chystala se mu říci, že dnes nic nebude. Ale pak zase její myšlenky zabloudily k delfínům a k jezeru, které skrývalo spoustu dosud neznámého nebezpečí. A dříve než si to stačila uvědomit, zadřímala. Její podvědomí začalo ještě jednou zpracovávat zážitky uplynulého dne.

Začal se odvíjet příšerný sen, mimořádně zákeřný, protože byl zpočátku zahalen do klamně idylického hávu.

Naďa jela v loďce s Allanem za slunečného dne po jezeře. Když byl břeh dost daleko, padli si do náruče, líbali se a hladili a hrdina jejího snu ji právě začal opatrně svlékat, když se přímo vedle nich objevila obluda. Netvor příšerně zařval, chňapl po Hunterovi a jediným skousnutím ho pozřel.

Naďa se probudila s tichým výkřikem. Když si uvědomila, že se jí to pouze zdálo, s úlevou klesla na polštář. Srdce jí ovšem bušilo tak divoce, jako by se scény ze sna skutečné staly.

A ne a ne se uklidnit. Po rozpálené tváři jí přejel ze tmy závan vzduchu.

V následující chvíli se kdosi posadil vedle ní na matraci.

Naďa se ulekla, ale vzápětí šeptla: „Och, Allane, to je dobře, že…“

Tu se zarazila, protože se jí náhle zmocnil podivný pocit. „Allane?“

„Marylin?“

Krátce si protřel oči, které už nestačily držet krok s jeho neutuchajícím zájmem a začaly jevit první známky únavy.

„I ti nejobávanější sršni jsou ve srovnání s nimi nic," řekl do ticha Duchenay, který na nějakou dobu, stejně jako doktor Steven Green docela škrtl slovo spánek ze svého slovníku.

Na laboratorním stole před nimi stála nádobka z plexiskla s jemnou štěrbinou pro přístup vzduchu. Nasvětlena byla několika speciálními lampami.

Moskyt, veliký jako palec, seděl klidně na tyčce, která asi v polovině výšky nádrže vedla od jedné stěny ke druhé. Jeho mozaikovité oči jako by vydávaly vlastní záření a neodrážely pouze světlo v místnosti. Byl v nich jakýsi temný žár, který byl natolik zvláštní a chladný, že Green i Duchenay si položili současně tutéž otázku: Stojí tady skutečně jen před zrůdně zvětšeným exemplářem naprosto neinteligentního hmyzu nebo mají před sebou něco, co se na ně z nádoby dívá s chladnou vypočítavostí a právě si utváří svůj vlastní názor?

Byla to groteskní představa jako mnohé z toho, co souviselo s DINOLANDEM. Na rozdíl od Duchenaye nevyvolávala ta myšlenka v Greenovi nelibost – považoval ji za nesmírně fascinující. Vůbec by ovšem neodpovídalo jeho povaze, kdyby se jí znepokojoval. Pro něj bylo tohle – a všechno, co s tím souviselo – jedinečnou příležitostí. Šancí, která se už nikdy nezopakuje.

Třicet nemocných bylo jen kamínkem v celé mozaice problémů, které se teď před lidstvem otevíraly s dalšími a dalšími kusy pravěku. Green se polovinu života zabýval často těžkými a nevyléčitelnými nemocemi. Pro něj bylo normální dívat se na svět těmito brýlemi a tušil, co se blíží!

Sto dvacet milionů let staří původci nemocí – bakterie a kmeny virů – znenadání napadly imunní systém současného člověka. Všechno to evokovalo vzpomínky na předčasné a nerozvážné snahy několika generací dobyvatelů, misionářů a vědců, kteří pronikali do nitra nejhlubších pralesů Jižní Ameriky a tam svými novodobými nemocemi způsobili hromadné vymírání nesčíslných příslušníků takzvaných pri-

mitivních kmenů.

Green považoval vlastně za zázrak už to, že se po dvou letech DINOLANDU a takřka dětsky bezstarostného přístupu k dění v něm nestalo něco horšího. Že už nebyla vyhubena polovina planety v procesu nákazy, která s každým nemocným nabývala nepředstavitelných rozměrů.

Třicet pravděpodobně nakažených, z nichž se u všech ani symptomy neprojevily, bylo ničím v porovnání s tím, co se mohlo stát.

„Běžte si trochu lehnout," řekl Green, aniž by odvrátil pohled od moskyta, který byl podle všeho plný nasáté krve. Krve jednoho z vojáků Harryhausenovy jednotky – nebo krve pravěkého dinosaura?

Sporná otázka paleontologů, zda to byli živočichové teplokrevní nebo ektothermní – tedy chladnokrevní, podle všech pozorování na „živých objektech" spíše hovořila ve prospěch teorie teplokrevníků.

I když si mnozí, kteří měli onu nemilou čest setkat se s živým Tyrannosaurem Rex, přáli pravý opak. Tvorovi útočícímu pomalým tempem by zřejmě člověk unikl mírným poklusem bez jakýchkoliv problémů.

Praxe ovšem byla docela jiná, takže bylo zbytečné zatěžovat se v myšlenkách různými kdyby a jestliže. Karty byly rozdány, a ti, kdo si vzali do hlavy, že budou pravěk zkoumat z bezprostřední blízkosti bez rizika, si museli uvědomit, že nedrží v ruce trumfy. Navzdory nejmodernější technice a obrovskému náskoku inteligence.

„Nemůžete mi nijak pomoci. Dokončím ještě pár sérií pokusů a pak i já pro dnešek skončím." Green se usmál, jako by sám nevěřil, že to udělá.

„Znepokojuje mne, že tak rapidně přibývá neobjasněných případů právě v poslední době," řekl Duchenay. „Nebudu moci spát."

„Přečtěte si nějakou dobrou knížku." Green na sobě nedal znát, zda to myslí žertem. Teď přece jen zvedl hlavu a podíval se na Duchenaye, který byl trochu zmaten. „Ale chápu vás. Napřed ten Stone a jeho lidé, o kterých jste mi vyprávěl, pak těch třicet pacientů, u nichž si nejsme jisti, zda netrpí pouze nějakou formou malárie. A teď opět ztráta dalšího muže vinou jakési nestvůry, o níž jsme vůbec netušili, že existuje a číhá na neopatrné návštěvníky… Přitom se zdá, že ten Sternheim měl ještě z pekla štěstí."

„Dobře z toho vyvázl," přikývl Duchenay. „A proti moskytům byl dobře vyzbrojen. Díky jeho zkušenosti teď máme téměř tucet živých

exemplářů té bestie, kterou považujeme za přenašeče té podivné nemoci… To všechno zní náramně hezky a já samozřejmě nepochybuji a vašich schopnostech. Jsem si jist, že to zvládneme. Problémem však – podle mne – je například způsob, jakým ten voják přišel o život… Ta věc v bažině jako by těmi opuštěnými plásty nalíčila doslova past. To ovšem znamená, že je to něco, co bude sotva podobné dinosaurovi. Prostě mi to nedá spát!“

„To všechno jsou spekulace, jedna divočejší než druhá,“ Green zůstal klidný. „Není to můj obor, jinak bych k tomu jistě mohl říci víc. Moje rada je prostá: neztrácejte hlavu. Za nějakou dobu vyrveme i tomuto mikrokosmu všechna tajemství a svět tím opět bude o něco chudší. V tom jsme prostě nepřekonatelní…“

„Ten váš klid je přímo chorobný,“ odvětil Duchenay a zavrtěl hlavou.

„Možná, ale neznamená to snad, že člověk musí být sám trochu blázen, aby se dovedl vcítit do myšlení jiných? Přesně tak je to se mnou. Tak trochu nemocní jsme všichni, když si to otevřeně přiznáme. Já se snažím z toho pouze vytěžit co nejvíc…“

Duchenay zavrtěl hlavou ještě víc, naposledy přelétl pohledem po nádobě s obřím moskytem a pak nechal Greena i s tím jeho podivínským názorem na svět o samotě. Green ho nezdržoval. Pracoval nejraději sám a bez jakékoliv společnosti. Duchenay nepostřehl, že v lékaři teď právě promlouval psycholog.

Green záměrně své formulace přehnal, aby mohl konečně v práci pokračovat sám. Duchenay se v posledních hodinách stával stále větší přítěží. Patrně si sliboval od Greena jisté povzbuzení a bylo už takřka deprimující, že Sondstrupův nejbližší spolupracovník patrně neznal – alespoň zde v táboře – nikoho, na něhož by se mohl obrátit. Zbytek dokonal návrat nové expedice do bažin, kterou požadoval Green.

Green litoval toho, co se přihodilo onomu vojákovi. Současně byl ovšem sám se sebou natolik vyrovnaný, že si nepřipouštěl žádné pocity viny. Dennodenně byl ve svém oboru ochoten přicházet do kontaktu se smrtí, často v ještě zákeřnější, i když pro normální oko neviditelné, formě. Ve službách svým pacientům. A nebyl by patrně prvním lékařem, který by si kontaktem s nemocemi jiných lidí přivodil smrt…

Začal se věnovat výsledkům krevních testů všech třiceti mužů, kteří byli v karanténě.

Jedenatřiceti, opravil se sám v duchu a měl tím na mysli nejzají-

mavější ze všech případů – Normana Frohna.

Příznaky halucinací se dosud vyskytly u devíti mužů, aniž by současně měli horečku nebo jiné otevřené symptomy nemoci.

Norman Frohn, u něhož nikdo nevěděl, co ho bodlo, podle svých vlastních slov bludnými představami netrpěl. Zanícená oblast kolem vpichu se ovšem mezitím rozšířila na celá záda a vyvolala na nich takové změny, které by musely znepokojit i toho největšího zabedněnce v nejvyšších armádních kruzích. Jestli byl Frohn předzvěstí toho, co se stane s ostatními postiženými, oproti nimž měl náskok dvoutýdenní inkubační doby, blížila se katastrofa.

Greenovo poslední vyšetření paleontologa, zařazeného do výzkumného týmu Pangaey, ukázalo, že Frohnova strupovitá kůže se začala pomalu ze zad uvolňovat. Jako by odumírala, vysychala. Pokud by onen proces pokračoval, bylo docela možné, že ještě před jeho koncem se Frohn s otevřenými ústy udusí. Jako někdo, kdo utrpěl rozsáhlé popáleniny vysokého stupně.

Green nevěděl proč, ale jaksi Frohnovi nedůvěřoval. Z toho muže vyzařovalo cosi veskrze negativního, přičemž Green nedovedl odhadnout, zda to mělo nějakou souvislost s onou příšernou tělesnou změnou.

Možné to bylo.

Dokud nevěděli, co Frohna změnilo, bylo možné všechno!

Krevní testy nepřinesly žádný hmatatelný výsledek – ani u devíti nemocných, ani u latentních obětí. Ani u Frohna, jehož krevní obraz sice nebyl v pořádku – což se ani nedalo při tak závažných změnách očekávat – ale nedalo se z něj nic vyčíst o možných příčinách.

Green si byl jist, že přesto musí být nějaká stopa.

Musí to mít nějakého původce. Jen se jim zatím nepodařilo ho izolovat.

Je to jako v případě HIV. I tam byla – dokonce i po objevení smrtelných příznaků – potřebná nepoměrně delší doba, než byl zjištěn jejich důvod.

Rozhodl se, že se po těch neuspokojivých výsledcích rozboru krve půjde trochu prospat, ale předtím se ještě podívá na Frohna. Od rozhovoru s ním si pořád ještě sliboval nejvíc, ačkoliv nedokázal říci, z čeho ten optimismus pramení.

Laboratoř, kterou mu dali k dispozici, byla na samém konci stanice, která byla v rámci DINOLANDU vybudována na rozkaz generála

Poundera a vypadala teď jako předvoj civilizace uprostřed nepřátelské přírody.

Tábor byl rozdělen na čtyři stejně veliké čtverce. Celý areál byl obklopen šedesát stop vysokým elektrickým plotem, jehož jednotlivé dráty byly silné jako lodní lana a byly upevněny na mohutných stožárech. Na těch pak byly umístěny kontrolní videokamery s infračervenými čočkami.

Před plotem byl ještě několik metrů široký příkop, naplněný kašovitou hmotou. Ta prý dinosaurům nesnesitelně páchla. Kdo chtěl tábor opustit severní nebo jižní branou, musel přejet po jakémsi padacím mostu a kolem dvou strážních věží, vybavených vojenskou technikou.

Pokud byl Green dobře informován, pro „pevnost“ uprostřed pravěkého pralesa se vojáci rozhodli proto, aby mohli přímo na místě operativněji zasahovat. Každá základna v bezprostřední blízkosti vně oblasti by byla neustále vystavena nebezpečí, že bude některým z časových skoků přenesena do minulosti. To bylo v DINOLANDU vyloučeno. Nebylo nikoho, kdo by bezvýhradně věřil Schneiderovu vzorci pro předpověď časových skoků. Snad kromě jeho samotného.

Steven Green přetáhl přes plexisklovou krychli s moskytem kus látky. Udělal to, aniž se nad tím nějak zvlášť zamýšlel. A i když pak nepocítil úlevu z toho, že už se teď ona nestvůra stala neviditelnou, jistě bylo toto jednání způsobeno nějakým podvědomým reflexem.

Neviditelnou…

Mírně se usmál, když vycházel z laboratoře. Kráčel pomalu chodbami, které sice byly touto dobou pusté, ale neustále osvětlené. Všechno to začalo projektem LAURIN – to už teď věděli všichni čtenáři časopisu LIFE-TIME nebo i odborných tiskovin. Ono šílenství neviditelnosti.

Armáda tehdy laškovala s pohádkovou myšlenkou neviditelného závoje. Energie cyklotronu, která by vystačovala na zásobování elektrické sítě velkoměsta, namísto toho způsobila trhlinu v čase, což pak vedlo ke zrodu DINOLANDU a jeho obživlých zkamenělin.

Že by snad i zde reagovala příroda na své znásilňování jednou z oněch „plíživých katastrof“?

Bylo ještě příliš brzy na nějaké obšírné závěry, ale Green byl připraven akceptovat jakoukoliv možnost.

Jen jednou potkal během chůze chodbami dva vojáky noční služby. Byli oblečeni v uniformách a právě si brali z automatu pohárky s

kávou. Green zdvořile pozdravil. Jeho averze vůči vojákům se netýkala nižších hodností. Byli zpravidla nakonec těmi hlupáky, kteří jen plnili příkazy shora – ať už byly jakkoli nesmyslné.

Když vzápětí dorazil ke dveřím Frohnova pokoje, potřeboval pár vteřin, aby pochopil, co mu tady bylo tak divné. Příliš se v myšlenkách pohyboval někde jinde, Hlídka přede dveřmi zmizela. Prázdná židle stála ještě tady.

Že by Healy toho muže odvolal a Frohnovi o tom nic neřekl?

Nebo si šel ten voják jen trochu protáhnout nohy?

Obě vysvětlení měla jednu podstatnou vadu: vůbec se Greenovi nezamlouvala.

Ještě více zneklidňující bylo, že dveře byly jen zavřené, a ne uzamčené, jak to v tomto případě bylo nařízeno. Klíč trčel zvenčí. Koule dveří se dala otočit docela snadno. Dveře se samy otevřely dovnitř, kde bylo světlo a teplo jako předtím.

A kde na zemi ležel mrtvý voják.

Právě, když se Allan Hunter chtěl vypravit za Naďou, ozval se stanicí ječivý poplašný signál. Na chodbě proti němu vybíhali muži v uniformách, kteří mu řekli o tom, že Frohn zmizel. Když mu řekli, že Frohn svého hlídače doslova zmasakroval, musel Hunter několikrát polknout.

Noc s Naďou už v duchu škrtl. Namísto toho se rozhodl, že ji navštíví „naprosto oficiálně“. Až se dozví, co je příčinou toho nočního poplachu, bude potřebovat jeho oporu víc než sex.

Nadin pokoj byl od jeho vzdálen jen několik kroků. Zaklepal, ale nedostal žádnou odpověď. Siréna mezitím utichla. Nemohlo to být tím, že by ho neslyšela. Bylo přece nemyslitelné, aby po takovém rámusu ještě spala.

Zaklepal znovu a zavolal na ni.

Žádná odpověď.

Dveře byly zamčené. U zámků tohoto druhu nebylo možné poznat, zda klíč je zevnitř.

Hunter si to vysvětloval tak, že Naďu poplach vyděsil dříve než

jeho a že teď někde pobíhá. Tím ovšem nebyla zodpovězena otázka, proč nepřišla rovnou za ním.

Vrátil se do svého pokoje a pokoušel se telefonicky spojit s Duchenayem. Podařilo se to, ale Sondstrupova pravá ruka nehodlala spolupracovat. Frohnovo zkratkovité jednání – jak jinak to totiž pojmenovat? – mu zřejmě dost pocuchalo nervy.

„Mám skutečně vážné problémy," odvětil nevrle. „Pokoušel jste se zavolat slečně Bancroftové telefonem?"

„Ne," odpověděl Hunter, kterému nebylo jasné, jak by mohla jít k telefonu, když u sebe nebyla.

„Pak to, prosím, zkuste teď," odsekl Duchenay. Z okolí se ozývaly vzrušené hlasy. Musel teď u něj propuknout skutečný chaos. Zavěsil, aniž vyčkal Hunterovu odpověď.

Hunter zaklel. Pak vyhledal v telefonním seznamu Nadino číslo. Od počátku se vystříhali toho, aby si šeptali po telefonu do ouška mazlivá slůvka, protože Hunter se jednou přesvědčil, jak se s takovým „domácím telefonem" zachází. To totiž byla jedna tichá místnůstka, většinou současně radioústředna, která udržovala kontakt s vnějším světem a tam se sbíhaly všechny linky. Člověk, který se při službě nudil, si tu a tam krátil čas odposloucháváním hovorů, které se ho netýkaly.

Telefon několikrát zazvonil, ale nikdo sluchátko nezvedal. Hunter cítil, jak se mu rapidně zhoršuje nálada. Už chtěl zavěsit, když tu na druhém konci někdo zvedl. Nebyl to však Nadin, ale Frohnův hlas, ze kterého mu naskočila husí kůže.

„Joe Arthur Miller DiMaggio," ozval se Frohn chraptivě. „Voláš pozdě, Johne, je mrtvá. Vzala si život kvůli takovému lumpovi jako jsi ty. Jenže já vím něco, co ty nevíš: Tebe taky zabijí. V Dallasu. Jednoho krásného dne ti rozstřílí hlavu. A to si taky zasloužíš, ty mizero…"

„Frohne?" přerušil ho Hunter. „Je s vámi Naďa? Frohne…?"

„Ani v nebi se s ní nesetkáš a neublížíš jí, protože ty se budeš škvařit v pekle, Johne!" Hunter už déle neváhal. Frohn musel docela přijít o rozum. Ten šílenec ho považoval za Johna F. Kennedyho!

Chvatně přerušil spojení. Opět zavolal Duchenayovi, ten si na něj nyní čas udělal.

Zde, takřka na povrchu, se to hemžilo líným životem. Medúzy, mořské houby, části mořských sasanek, ammonity všeho druhu a tu a tam trochu chaluh se vznášelo vodou. Ploutve a blanité končetiny vířily bahno v pobřežní zóně jezera a kalily vodu. Prudce vyrazilo hejno opancéřovaných rybek.

Nezajímavé.

Nuda.

Zpátky do hlubších míst, kde se vznášely pochoutky. Blíž ke dnu jezera, kde v písku ležely mušle, hrabali se a zavrtávali šneci, hlavonožci a štětinatí červi… Jen ne moc blízko místu, kde se usadilo TO!

TO, co mohlo být nebezpečné dokonce i jemu a co se neomezovalo jen na obranné výpady, jako některé z oněch pochoutek. Tam dolů, kde přecházel břeh ve skalnatou stěnu, z níž jako ostré drápy trčely útesy.

JEHO revír.

Revír nenasytného tvora, který vedle sebe nestrpěl nic. Ani nic sebe podobného. Byl to samotář. Kanibal, jehož se všichni báli.

Všichni.

Jeho pancíř byl neproniknutelný a jeho bodliny jedovaté. Silou a rychlostí předčil tady dole každého.

Tam ve skulinách, v dutinách a štolách pod hladinou jezera TO přebývalo, spalo a trávilo ulovenou kořist. Žádný tvor s fungujícími instinkty se dobrovolně nevydal tam, odkud se nic nevrátilo. Odkud se jen občas vyvalila krev. Kde všechny výkřiky skončily v břiše onoho netvora…

Sy Kidredge otevřel oči a hledal ve tmě, čeho by se mohl zachytit. Co by mohl sevřít. Srdce mu prudce bušilo. Byl celý zpocený a doslova se lepil k prostěradlu a přikrývce.

Ze tmy slyšel oddychování, převalování, chrčení a chrápání ostatních. Jestlipak mají podobné sny? Jestlipak se taky cítí tak prázdní, zoufalí?

Vstal, luskl prsty a malá červená lampička uprostřed místnosti se rozsvítila. Přecházel od jednoho kamaráda k druhému. Už se nehýbali. Ani jeden. U Harryhausenovy pryčny se zastavil déle. Velitel měl oči

otevřené. Jako by v nich tancovaly krystaly.

„Jsem hrdý na to, že mohu sloužit pod vámi, pane.“

Natáhl ruku k Harryhausenově tváři. Oční panenky ho upřeně sledovaly.

Dotkl se Harryhausenovy tváře. I když byl dotyk velice jemný, celé jeho tělo se rozpadlo jako vysušený zámotek z pavoucích vláken! Velitel se pod Kidredgeovým dotykem změnil v prach.

„Pane…!“

Beztížné vznášení! Hnilobné teplo v mělkém pobřežním bahně. Kapky deště, které dopadaly na jeho slizkou kůži a odplavovaly řasy. Známé zvuky. Blízký obzor, za nímž všechno končilo…

Kidredge se z jedné fantazie dostával do další, aniž si to uvědomoval. A ještě to nekončilo. Pokračovalo to.

Jen se mu zdálo, že se probudil…

„On se vážně ohlásil tou podivnou směsí jmen bývalých manželů Marylin Monroeové a nadával vám, jako byste byl John F. Kennedy?“ Major Healy shrnul to, co Allan Hunter musel už po několikáté opakovat.

Stáli před Nadinými zamčenými dveřmi. Duchenay stál napravo a Healy nalevo od Huntera. Několik těžce ozbrojených mužů v neprůstřelných kombinézách zaujalo pozice a bylo připraveno k útoku do místnosti. Mezitím už se zjistilo, že Frohn zmizel i se zbraní zabitého vojáka.

Hunter si nebyl jist, jestli jeho nervy v příštích chvílích vydrží. Všechny jeho myšlenky se točily kolem Nadi. Obávali se, že se už stala obětí toho pomatence. Ale pořád ještě byla jakási naděje.

Zavrtěl hlavou, protože Healy nic nepochopil a byl schopen pohřbít i poslední zbytek naděje.

„Jako bych byl živý John F. Kennedy,“ opravil ho. „Prosím vás, nechte mě s ním vyjednávat, Healy!“

Bylo vidět, že i Healy chtěl už už něco poopravit. Například zcela nemístnou poznámku, že je majorem. Kupodivu to ovšem neudělal.

Aniž se podíval na Huntera, zeptal se Duchenaye: „Co myslíte vy?

Je to jeden z lidí, kterého jste vybral vy a Sondstrup. Protože se Sondstrup nechává zapírat dokonce i v této prekérní situaci…“

Ze záhybu chodby se k nim přiřítil voják. Předpisově pozdravil a hlásil: „Prohledali jsme podle rozkazu místnost Normana Frohna, ale nic zvláštního jsme nenašli.“

„Nic?“ zeptal se Healy zklamaně.

„Nic, kromě faktu, že všechny čtyři stěny jeho pokoje byly…“

„Co?“ přerušil Healy ostře vojákovo zaváhání.

„… byly polepeny desítkami novinových obrázků Marylin Monroe. Byly to zvětšené kopie. A na všech fotografiích byl pouze jediný motiv: mrtvá Marylin, jejíž fotografie kdysi obletěla celý svět. Dokonce i já znám –“

„Na to jsem se neptal!“ vyštěkl major.

Voják zasalutoval a zmizel.

Hunter si vzpomněl na novinový Článek, který četl – o vrahovi z Bullhead City, zvaném „Marylin-Killer“ – tehdy s Naďou v kantýně a ve Frohnově přítomnosti. Frohn tehdy dokonce upozornil na to, že trávívá víkendy ve městě.

Když na to upozornil Healyho, dostal odpověď: „Mne zajímají pouze fakta! Musíme odstranit nebezpečí, hrozící celé stanici! Pokud by Frohn byl skutečně oním hledaným vrahem, zbývá jediné: okamžitě vtrhnout do toho pokoje, protože vaše kolegyně je se vší pravděpodobností už stejně dávno mrtvá! Copak to neřekl i Frohn, když jste s ním telefonoval?“

„Mohl blufovat. Nemůžete riskovat…“

Healy prudce mávl rukou. „Zkuste to. Máte dvě minuty. Pak rozhodnu znova.“

„Dvě minuty…?“ zvolal zděšeně Hunter.

Healy klidně zvedl ruku a odhrnul si rukáv, aby viděl na hodinky. „Minutu a padesát vteřin, mám-li být přesný.“

V té chvíli přiběhl další posel a sdělil majoru Healymu o blíže nedefinované vzpouře v karanténní místnosti.

A byl to zároveň i okamžik, kdy se za zamčenými dveřmi místnosti ozval výstřel, který Allana Huntera krutým způsobem zbavil možnosti jednat…

„To je nemožné," řekl profesor Sondstrup. „Musíte se mýlit!"

Asistent, který mu předložil nejnovější výsledky mamografie, sebevědomě zavrtěl hlavou. „Pečlivě jsem prověřil všechny přístroje a provedl jsem ještě jedno prosvícení. Výsledek je tentýž."

„Víte, co tvrdíte?" Sondstrup, který byl jindy ztělesněný klid, byl úplně bez sebe. „Okamžitě svolejte celý můj štáb!"

Vědec odešel a Sondstrup zůstal chvíli sám před hnízdem, v němž za centimetrovým plexisklem leželo jedenáct vajec zahalených načervenalým světlem. Na hustě popsaný papír, který držel v ruce, se už ani nepodíval. Zapamatoval si to podstatné, co na něm bylo napsáno. Dovedl by to reprodukovat zpaměti, protože kdyby to byla pravda, jednalo by se o prvotřídní senzaci. A kdyby ne…

Přišli první kolegové. Byla už pokročilá noční hodina, jenže to zde, v odděleném laboratorním traktu, vůbec nic neznamenalo. Tady byla noc tehdy, když chtěl Sondstrup.

„Major Healy se po vás několikrát sháněl," řekla jedna z mála žen v týmu. „Spustili poplach…"

Sondstrup ji rázným gestem umlčel. Neuvěřitelně klidným tónem pak vylíčil, co ukázala nejnovější mamografie vajec. Vyvolalo to nedůvěru v řadách vědců. Nikdo nevěřil tomu, co říkal.

„Zárodek v počátečním stadiu?" ozval se kdosi. „To by znamenalo, že během jednoho dne by dozrál… Absurdní představa!"

„Kdyby se tato absurdita vyskytla u jednoho z těch vajec, dalo by se uvažovat o omylu," namítl Sondstrup s rozpálenou tváří, jako by byl sám tím fenoménem stržen. „Jenže je tomu tak u všech jedenácti! Každé z těch vajec obsahuje dnes, čtyřiadvacet hodin po posledním vyšetření, ne sice zcela vyvinutý, ale dobře identifikovatelný zárodek. Tady jsou snímky…"

Obrázky kolovaly z ruky od ruky a vyvolaly téměř bouři, ačkoliv ještě nebylo možné rozeznat detaily, z nichž by se dalo usuzovat na druh zvířete, které tady rostlo.

„Podle mého soudu existují dvě možná vysvětlení," řekl Sondstrup poté, co obrázky kolovaly dost dlouho a vzrušení opadlo. „Buď máme co dělat s nejrychlejším procesem zrání všech dob, nebo…"

„Nebo?“ To slůvko se ozvalo ze skupinky – mohl ho pronést kdokoliv.

„Víme toho o fyzikálním fenoménu, který vyvolal DINOLAND, dosud velmi málo,“ pokračoval Sondstrup. „Možná –“ zaváhal a všichni vycítili, že se teď vydává na tenký led spekulací, „– možná ta vejce dostala už v mateřském těle jistý podnět, když se sem dostala v časovém skoku…“

„Podnět?“

Profesor Sondstrup se váhavě pousmál. „Možná ta vejce dostala dávku čehosi, co pro nedostatek jiných pojmů definujeme jako ‚čas‘. Možná uvnitř těch skořápek bije čas rychleji než v ostatním vesmíru…“

Odmlčel se a rozhlédl po přítomných.

Někteří z kolegů vypadali, jako by se domnívali, že jejich šéf teď přehnal přirozenou komplikovanost uvažování všech vědců a dočista se pomátl.

EPILOG

Pět delfínů se zatím prohánělo ve slaném bažinatém jezeře. Opět pocítili závan chladné cizoty. Vysadili je tu lidé a ponechali napospas.

Kleci se delfíni instinktivně vyhýbali. A i když tušili, co znamená samota, sami nebyli.

Tisíce očí na ně hleděly ze vzduchu, ze souše i z hlubin vod.

Tisíce skrytých, hladových, miliony let starých očí…

KONEC SEDMÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v příští části seriálu
NÁVRAT DINOSAURŮ

nazvané
HOREČKA